

■ Самородки із народу

Переконані: і ви хотіли б мати у себе вдома таку адресну табличку.

Прокинувся «дідовий ген» — і тепер його золоті руки творять шедеври і для тилу, і для фронту

Житель Володимирця Рівненської області 40-річний Олександр Волчецький працював викладачем у місцевому профучилищі, підготував 8 методичних посібників, три з яких отримали дозвіл на впровадження в навчальних технічних закладах України. Але одного дня несподівано для всіх змінив костюм педагога на фартух коваля. Сьогодні металеві вироби, виготовлені його руками, без сумніву, можна назвати унікальними. Окрім цього, майстер робить для наших захисників спеціальні «кошки», якими на фронті підривають замасковані розтяжки, і завдяки цьому рятують життя українських воїнів

Скриньки і казкові, і водночас поштові...

Закінчення на с. 16

■ Болить!

Фото Олексія ВЕРЕМІЙЧИКА.

Каплицю, дзвіницю та інші споруди незабаром обгородять парканом та закладуть навколо них чудовий парк.

ТАМ, ДЕ ПОЛЯГЛИ ВОЛИНСЬКІ ХЛОПЦІ, СЬОГОДНІ УДАРЯТЬ ЦЕРКОВНІ ДЗВОНИ

22 травня, у день перенесення мощей Миколая Чудотворця, у місті Волноваха на Донеччині митрополит Луцький і Волинський УПЦ КП Михаїл освятить храм на честь цього святого. Це буде перша в неспокійному регіоні православна церква Київського патріархату. Її спорудили на місці розстрілу солдатів 51-ї Волинської ОМБ у травні 2014 року. На згадку про трагедію тодішній міський голова Луцька світлої пам'яті Микола Романюк запропонував збудувати у Волновасі церкву. Сьогодні його мрія здійсниться

Кость ГАРБАРЧУК

Координатором ініціативної групи зі спорудження храму виступив экс-очільник Служби безпеки України у Волинській області Володимир Мельникович. Гроші на будову — а це 5 мільйонів гривень — збирали всім миром. За них побудували не лише церкву, а цілий духовний комплекс — храм, дзвіницю, капличку, гуманітарний центр. Для збору коштів організатори провели кілька благодійних аукціонів. В одному з них взяла участь і газета «Волинь-нова», виставивши на продаж раритетну марку на честь талановитої художниці із села Хворостів Любомльського району Валентини Михальської «Життя, як пори року». Наш лот зацікавив учасників торгів і його придбали за 5 тисяч гривень.

З нагоди освячення церкви на Донбас вирушила делегація з Луцька. Вчора у Волновасі волиняни вшанували пам'ять загиблих героїв.

Загалом біля цього міста полягло 18 бійців, ще близько 30 отримали поранення. У 2015 році було виготовлено хрест та пам'ятну меморіальну

плиту з іменами загиблих, яку встановили на місці побоїща. Коли плита

«Загалом біля цього міста полягло 18 бійців, ще близько 30 отримали поранення.»

вже була зроблена і на неї нанесли 17 прізвищ, з'ясувалося, що у жовтні 2014-го ще один борець помер від отриманих травм, тож його ім'я дописали окремо.

На місці загибелі бійців 51-ї бригади під Волновахою відбулася заупокійна літія і мітинг-реквієм. Волинська делегація вшанувала polegлих героїв разом із їхніми родинами, поклавши до пам'ятного знака вінки та квіти. Крім волинян, віддати шану загиблим прийшли місцеві жителі, небайдужі патріоти. ■

Церква святого Миколая, яку збудували наші земляки.

■ Гірко!

Побачивши свою наречену, принц Гаррі просльозився

Найочікуваніша подія року відбулася 19 травня у Віндзорському замку. Монаршій родині вона обійшлася у 45,8 мільйона доларів. А 33-річний принц Гаррі та 36-літня Меган Маркл (на фото) стали новаторами та порушили безліч британських традицій

Закінчення на с. 4

Фото bbc.com.

Цифри Факти

Волинь

● У Маневицькому, Ка-мінському-Каширському, Любешівському районах виявили підвищений уміст радіонуклідів у продуктах. Зокрема, зафіксовано 28 перевищень у грибах і 1 — у тушці дикого кабана.

● Десятикласниця Марія Нінічук із села Річиця, що на Ратнівщині, стала переможницею Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості, присвяченого Шевченківським дням, у номінації «Література».

Школярка отримала перемогу за свою роботу «Ніхто нам не збудує держави, коли ми її самі не збудуємо, і ніхто з нас не зробить нації, коли ми самі нацією не схочемо бути» (поезія, есе-ревію). Наставниця дівчини — учитель-методист української мови та літератури Ніна Самарчук.

● Команда волинських ветеранів АТО триумфувала у фіналі першого Всеукраїнського футбольного турніру «Кубок Нескорених». «ВОЛИНЬ YES» здобула усі впевнені перемоги у футбольних баталіях і, крім Кубка переможців, отримала право побувати на фінальному матчі Ліги чемпіонів у Києві 26 травня, в якому зійдуться іспанський «Реал» та англійський «Ліверпуль».

● 77,5 року — середня тривалість життя волинських жінок.

За даними американського Інституту оцінки показників здоров'я при Вашингтонському університеті, з 1990 по 2016-й тривалість життя українців зросла із 74 до 77 років — у жінок та з 65,2 до 67 — у чоловіків. Найдовше живуть українці із західних регіонів.

● Іменний клен, посаджений родинно загиблого бійця роти спецпризначення «Світязь» Максима Ляшука, зламали невідомі в парку Героїв Майдану та Небесного Легіону. Військовослужбовець брав участь у боях за Іловайськ. Загинув 29 серпня в «зеленому коридорі», поміж селами Новокатеринівка та Горбатенко.

● 50 тисяч гривень виграла завідувачка неврологічного відділення Волинської обласної клінічної лікарні Ольга Шульга на національному конкурсі «Нагорода «Санofi» молодим науковцям за дослідження в медицині». Луцький медик зайняла третє місце серед 101 дослідження, що надійшли з 17 регіонів України.

● Курйозне фото, як черепаха забралася на вужа, аби погрітися на сонечку, зробили екологи в Ківерцівському національному природному парку «Цуманська пушта».

Кадр зловили під час спостережень природних явищ та об'єктів, що проводилися упродовж декількох днів.

Нарешті!

Фото svityaz.org.ua

Невже перлина Волині засяє по-новому?

На каналізацію навколо Світязя можуть залучити 200 мільйонів європейських грошей

Для цього у Шацькій ОТГ розробили великий інфраструктурний проект, який нині знаходиться на розгляді в Брюсселі

Петро МАКАРУК

У рамках цього проекту сподіваються залучити близько 6,3 мільйона євро, що в еквіваленті становитиме близько 200 мільйонів гривень.

Хотілося б, щоб так сталося. Адже, як інфор-

«Поки нема каналізації у селах Світязь і Пульмо. Частково вона проведена у Шацьку та в урочищі Гряда.»

мує «ПУЛЬС Децентра-лізаційний марафон» на своїй сторінці у Facebook, поки залишаються не ка-

налізованими села Світязь і Пульмо. Частково каналізація проведена у Шацьку та в урочищі Гряда. ■

Отакої!

«ХАТА НА ТАТА»... НА ГОРОХІВЩИНІ!

Віра й Іван Бучмани із села Шклинь побралися 6 років тому, у них росте дві донечки — Каріна і Мілана. Віра — господиня, акуратистка, хоч і сільська, однак сучасна і стильна. Іван — хазяїн, не лізе, як мовиться, в кишеню за словом, ще й жартівник, рівного якому немає в селі

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Почувши несподівану пропозицію від телеканалу СТБ, Віра Олександрівна й Іван Михайлович довго не вагалися, щоб стати героями популярної телепередачі.

І ось минулого тижня Шклинь зустрівач столичних гостей. Поспілкувавшись із Бучманами, перший журналістський десант майнув по селі шукати зручну кімнату для зйомок. Начебто вирішили, що велика частина їх буде зроблена у сільському дитячому садочку, з порога якого цього року попростує у перший клас донька телегероїв. Наразі ще не вирішили, яку громадську роботу доручать татові, крім того, що протягом тижня глава сімейства виконуватиме одночасно жіночі й чоловічі обов'язки в хаті й біля хати, доглядатиме дітей і городи, ще й звично працюватиме трактористом у ТзОВ «Городище». Згідно з умовами конкурсу, мама Віра тим часом помандрує в одне з міст України, висловивши телеканалу свої найзаповітніші мрії про відпочинок. Якщо тато взірцево впорається зі всіма завданнями, сім'я отримає 50 тисяч гривень.

— На що потратите? — запитує у головного героя.

— Поставлю навколо хати нову огорожу. І користь буде, і гарна згадка про «Хату на тата», — відповів Іван, звично жартуючи. ■

Кримінал

СТРАЖ ПОРЯДКУ «ПОГОРІВ» ЧЕРЕЗ «ЛИПКІ РУКИ»

Співробітники Служби безпеки України викрили на хабарі оперуповноваженого сектору кримінальної поліції одного з районних відділів

Іванна ПОЛІЩУК

Правоохоронці встановили, що він вимагав від однієї з вулиць райцентру під час отримання десяти тисяч гривень — частини неправомірної вигоди. Операція з його викриття проводилася спільно з підрозділом внутрішньої безпеки Нацполіції під процесуальним керівництвом прокуратури. ■

Оперативники спецслужби затримали поліцейського на одній з вулиць райцентру під час отримання десяти тисяч гривень — частини неправомірної вигоди. Операція з його викриття проводилася спільно з підрозділом внутрішньої безпеки Нацполіції під процесуальним керівництвом прокуратури. ■

Цифри Факти

Рівне

● 41 дозу антитоксину проти зміїної отрути з Індії в якості гуманітарної допомоги отримала Рівненщина. 12 доз відразу передали до Рівненської обласної дитячої лікарні. Решта зберігається у спеціальних приміщеннях на складах у Костополі. За необхідності їх швидко доставлять у будь-який медзаклад Рівного чи іншого населеного пункту області.

● У Костопільській школі №6 через вибухи на полігоні вилетіло скло у вікні. Також пошкоджено її фасад. У поліції зазначають, що про цей факт їм відомо, але адміністрація навчального закладу не зверталася із заявою до правоохоронних органів. Потерпілих внаслідок вибухової хвилі немає.

● Кліп на пісню «Сліди» від музиканта, продюсера й аранжувальника з Дніпра Дмитра Гонзи знімали на нелегальних бурштинових копанках у Сарненському районі. «Так не має бути», «не будь бидлом», — закликають у своїй композиції виконавці й показують, як страшно виглядає природа після бурштинокопачів.

● На 100 місць у дитячих садках Рівного припадає 129 дітей. Три роки тому цей показник був понад 150. Зараз, орієнтовно, на 3 місця у дошкільному закладі претендує 5 дітей. 1 вересня у 106 перших класів в обласному центрі підуть 3 035 першачків. В області — це близько 17 тисяч дітлахів.

● Рівняни поскаржились на нещодавно придбаний тролейбус «Дніпро Т 203» — він «застряг» прямо посеред вулиці. Через неполадки транспортний засіб зупинився, а пасажирів були змушені перелазити через огорожу, аби дістатися тротуару.

● 38-річний Ярослав Мельник, який народився і виріс у Дубровиці, організує церемонії і прийоми Петру Порошенку. Уродженець Рівненщини очолює Головного департаменту державного протоколу та церемоніалу Адміністрації Президента України. Цю посаду обіймає з 2014 року.

● 250-кілограмову німецьку авіаційну бомбу SC-250 періоду Другої світової війни знайшов у лісі біля села Мости Здолбунівського району місцевий мешканець. Радіус ураження такої бомби — до півтора кілометра. У спеціально відведеному місці її знищили піротехніки обласного управління ДСНС.

● Зупинити ремонт мосту, який сполучає Сарненський та Дубровицький райони, просять педагоги. Перший проректор Рівненського обласного інституту післядипломної освіти Іван Ветров пояснив, що через роботи на цьому відрізку дороги діти ризикують вчасно не потрапити до пунктів на Зовнішнє незалежне оцінювання, яке стартує 22 травня. Педагоги просять відтермінувати ремонт на два тижні.

Доброго дня вам, люди!

Закладена бомба в душі вибухає не одразу

Під Волновахою 22 травня, у світле свято «весняного» Миколи Чудотворця, чотири роки тому полетіли у небеса перші смертоносні ластівки війни. Постріли на світанку пролунали зненацька... Їх було сімнадцять – волинських синів, яких не дочекалися вдома

Сьогодні мало не щодня із фронту приходять трагічні звістки. А ті, хто звідти повернувся, продовжують воювати навіть тут. Психіка бійця, мов решето, продірявлена війною. Мало хто відважується про це говорити. Відверто до болю про це на своїй сторінці у «Фейсбук» пише Анатолій Дронгаль, боєць АТО: «Бомба, закладена війною, вибухає не одразу, через декілька років... Спочатку ти ще солдат, справляєшся сам. Потім тебе дратує душевний дискомфорт, починає рвати, тягне назад у чесність війни. Все, що тримає вдома, і те, про що думаєш безсонними ночами, воює всередині тебе. Починаєш глушити в собі незрозумілі почуття, втомлюєшся від набутих там рефлексів. Ти не можеш знайти себе в цій «цивільній» системі цінностей. Усе частіше почувашся самотнім в оточенні людей, де не-

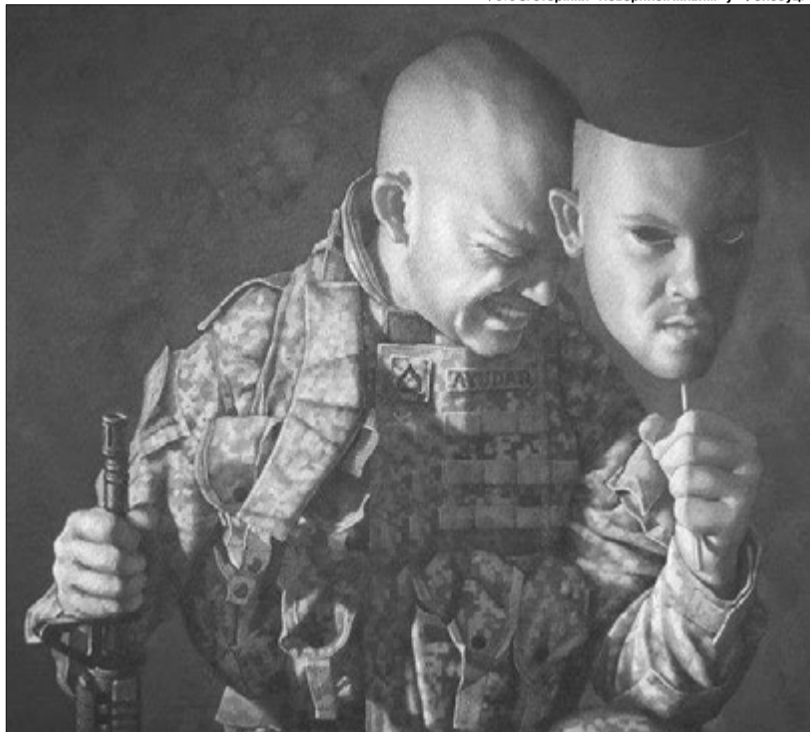

Фото зі сторінки «Поверніся живим» у «Фейсбук».

Психіка бійців, як решето, продірявлена війною, тому їм часто доводиться ховатися за маскою.

має таких, як ти. Берешся шукати спокій, і саме тут починається твій кінець... Найбільше, чого не розуміють знайомі, — це те, що той, учорашній, «ти» помер тоді,

коли вперше відчув, як відступає страх... Із того моменту з'явилася інша людина, інший світ...»

Не залишайтеся байдужими до їхнього болю!

Плюси та мінуси заробітчанства

Праця в інших країнах – тяжка доля мільйонів українців. Це завжди непросте моральне і фізичне випробування. Але, як сказав хтось із мудрих, «якщо добре подумати, то з кожного мінуса можна зробити плюс»

Юлія МУЗИКА

Тож пошукаймо ці плюси. В час, коли Україна лише мріє про Європу, наші земляки вже там і добре знають, яким є європейський світогляд та устрій життя. І, повірте, повернувшись до рідних домівок, жити вони хочуть не гірше. А звідки-то в нас узявся досвід

і технології вирощування тепличних овочів, ремонтантних видів ягідних культур, карликових садів тощо? Чи ж не «привезено» все це заробітчанами? Нині наші земляки найчастіше вирушають працювати до Польщі та Чехії – це територіально близько, і якщо в Україні мінімальна заробітна плата зараз становить близько 3,5 тисячі грн, то там вони отримують у 5–7 разів більше. Хочеться вірити, що

не за горами ті часи, коли українці повернуться на батьківщину й успішно застосовуватимуть свої вміння і європейський підхід до праці. Бо ж, як розмірковувала знайома заробітчанина, «тільки відірвавшись від рідної землі, ти розумієш, якою вона для тебе є дорогою — ніякі блага і ніякі гроші не замінять усмішок батьків, обіймів коханого, сяйва допитливих очей твоїх кровиночок». Звісно, кожен сам вирішує, що йому робити. Скрізь є бідні й багаті, щасливі й нещасні. Сподіваюсь, що і в нас, в Україні, незабаром люди працюватимуть за гідну зарплату. Йдемо ж до Європи...

Вуличний музикант подорожує Волиню

Почути в центрі Нововолинська ніжні звуки сопілки – справжнє диво. Адже це не столиця і не «маленький Париж», а провінційне промислове містечко, однак із подихом Європи, яка поряд – усього за якихось 20 кілометрів!

Алла ЛІСОВА

Неповторну атмосферу для нововолинців створював на бульварі Шевченка музикант із княжого міста Олег Тарасюк (на фото). Перехожі зупинялися, щоб насолодитися живими витонченими звуками таких знайомих мелодій у виконанні цього талановитого чоловіка, в руках якого маленький інструмент виспівував весняною пташкою.

Раніше пан Олег грав на кларнеті, але через хворобу м'язів рук змушений був освоїти сопілку. Сьо-

годні він їздить містами Волині, даруючи їхнім мешканцям добрий настрій. Із нотками жарту музикант каже, що не зникло бажання це робити навіть після того, як «доброзичливці» зневажливо повідомляли мамі, що її син жебракує. У його репертуарі налічується майже 50 пісень. Знають Олега Тарасюка як учасника колишнього ансамблю «Оваднівські музики». Довелося йому попрацювати й у сусідній Польщі, де знадобилися знання англійської та німецької мов. А проте, що чоловік має хист поета, свідчить складений ним вірш:

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

Цвіти, мій краю пісні лісової,
Русалки, Лева, Мавки
й Лукаша,
Не знайдеш більше ти землі
такої
Ніколи – бо це серце і душа.

23 ТРАВНЯ

Сонце (схід – 5.18, захід – 21.13, тривалість дня – 15.55).

Місяць у Діві, 8–9 дні Місяця.

Іменинники: Симон, Таїсія, Семен, Василь, Лаврентій.

24 ТРАВНЯ

Сонце (схід – 5.17, захід – 21.14, тривалість дня – 15.57).

Місяць у Діві, Терезах. 9–10 дні Місяця.

Іменинники: Кирило, Мефодій, Костянтин, Ростислав.

Хтось досі не забув про знищену могилу рідної людини

Пам'ять буває різна: помпезна, криклива, навіть агресивна. А буває тиха й непомітна, але тривка. Приклад такої спостерігаю вже кілька років

Сергій НАУМУК

...Дорогою на роботу проходжу через меморіал Вічної Слави. Як відомо, на цьому місці до 1970-х років було давнє кладовище, де ховали і православних, і католиків. Під час Першої світової з'явилися могили військових. Споруда, яку знаємо як Будинок панахиди, була цвинтарною капличкою. Коли почали облаштовувати меморіал, то кладовище ліквідували. Однак перепоховання не зробили, кудись краєзнавці. Тому там, де стоять пам'ятники, де гуляють мами і тусується молодь, лежать чийсь кістки.

Так-от, щороку у квітні-травні на одному й тому ж місці на меморіалі «Вічна Слава» з'являються штучні квіти. А цьогоріч встановили символічну огорожу зі стрічок. Вочевидь, хтось досі пам'ятає рідну могилу і шанує померлих.

■ Прогноз погоди

«Пройшла гроза і землю освіжила»

23 травня вшановується апостол Симон Зилот. Земля в цей день вважалась іменинницею, працювати на ній було заборонено, оскільки вона повинна відпочивати. Тому люди ходили по лісах і дібровах, збирали різні трави, яким приписували особливу цілющу силу. Наші пращури помітили, що холодний день на Симона обіцяє хороший урожай зернових культур.

За прогнозом чергового синоптика Волинського обласного гідрометеоцентру Валентини Набоки, **23 травня – мінлива хмарність, місцями невеликий короткочасний дощ, гроза.** Вітер південно-східний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі – 8–13, вдень – 21–26 градусів тепла. **24-го – мінлива хмарність, вночі місцями невеликий короткочасний дощ, гроза.** Вітер північно-східний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі – 10–15, вдень – 19–24 градуси. За багаторічними спостереженнями, найтепліше 23 травня було 2007 року – плюс 32, найхолодніше – 1959-го – плюс 1 градус. Радіаційний фон по області становить 0,010 мілірентгена за годину.

У Рівному 23 травня триматиметься похмура погода, але вдень можливе недовге прояснення. Без опадів. Температура повітря – 15–25 градусів, 24-го – 17–23 градуси із позначкою «плюс».

Ведуча рубрики
Людмила ВЛАСЮК.

Тел. 72-38-94

Погляд

Василь УЛИЦЬКИЙ,
заступник головного редактора
газети «Волинь-нова»

Мій перший «Ліптон» (у пакетиках)

У першій половині 1990-х довелося кілька років пропрацювати директором сільської школи на Львівщині. З тих часів є слово, почувши яке, у мене виникає цілий букет емоцій. І слово це – семінар. Це коли до тебе в школу одночасно прибуває кілька десятків колег із цілого району – ділитись досвідом

Ясна річ, що голодні люди нічим не поділяться, їх треба накормити – причому не раз. Гадаю, що і зараз для «приймаючої сторони» питання, як правильно і за які гроші це зробити, гостро стоїть на порядку денному. Але в той цікавий час (не називаю його складним, бо який час в Україні був простим?) нагодувати – чомусь означало значно більше, ніж просто поїсти. Обіднім столом треба було вразити і здивувати! Так би мовити, викласти від усієї широти і незбагненної (тобто, часто нерациональної) української душі, навіть якщо для цього потрібно зняти останню сорочку.

Принаймні, «зелений» директор, був приголомшений семінаром, у «другій частині» якого столи гнулися від вишуканих наїдків, ніби на якомусь весіллі. А коли згодом з'явилась ще й самодіяльність із баяном, то питання про рівень цього навчального закладу відпало саме по собі.

Але то було ще не все. Нас «добили» чаєм. Чаєм «Ліптон». Коли його подали, тоді це сприйнялось, ніби ти їздив на «Жигулях» і тут тобі підігнали «Мерс». Та ще й в упаковці з бантиком — кожен пакетик мав окрему обгортку, і треба було самому його з неї виїняти і запарити. До цього я такого не бачив, тому скося поглядав на колег, як це правильно робити. То був мій перший «Ліптон» у пакетиках — найсмачніший!

І коли потім питали: «Як там семінар?» – я відповідав: «Давали чай «Ліптон» у пакетиках!»

Ця фраза приблизно означала: «Усе на вищому рівні, збагатились новими знаннями», і була цілком правдивою.

А через якийсь час у райвно у списку шкіл, де мають відбутись семінари, знайшов і свою. Думаєте, в цей момент я згадав про папки з методичним матеріалом на полицях у класах та учительській і про відкриті уроки? Ні, я думав, де взяти... свиню чи хоча б її половину. Бо як без «нормального гарячого м'ясного»? Картопля та квашена капуста зі шкільної їдальні зі шматком магазинної ковбаси – це був би провал.

Словом, шмат свинини «виписав» у колгоспі (вони тоді ще тільки починали розвалюватись). Меню обговорювали з учителями на спецнарадї, складали список, були визначені відповідальні і розподілені обов'язки. Робота проводилася сумлінно, сил та часу пішло чимало, і стіл ми підготували – я так вважаю – гідний.

І ось день семінару. Незважаючи на березень, уночі страшенно захурделило і сніг повалив такий, якого й взимку не було. Дороги швидко замело, автобусні рейси відмінили і... до нас ніхто не приїхав.

...Зате цього дня слово семінар добре вивчили ще й кочегари – комусь же треба було «розібратись» з тим обіднім столом, «щоб не пропало». ■

Допоможіть врятувати доньку

Нашій Марійці Шелях поставили страшний онкологічний діагноз — лейкоз. Основне лікування вона закінчила у листопаді минулого року. Підтримуючу терапію потрібно приймати ще цілий рік. Паралельно з хіміотерапією Марійці продовжено курс гепатопротекторів. Для нашої сім'ї це дуже дорогі препарати, оскільки обходяться нам у 8000 гривень щомісяця. А дохід у нас 7500 гривень. Дуже вас просимо врятувати нашу донечку.

Відмовитись від лікування неможливо, адже тоді лейкоз повернеться. Надіємся, що з вашою допомогою ми все подолаємо! Низький вам уклін. Нехай Бог оберігає вас та вашу родину!

Юрій і Наталія ШЕЛЯХИ з міста Володимирець Рівненської області.

Реквізити для переказу коштів:

КАРТКА ПРИВАТБАНКУ

4149 4996 4718 9883 — Шелях Юрій Вікторович, телефон мами Наталії — 0963833358.

Гірко!

І в 36 років можна потрапити до королівської сім'ї.

ПОБАЧИВШИ СВОЮ НАРЕЧЕНУ, ПРИНЦ ГАРРІ ПРОСЛЬОЗИВСЯ

Закінчення. Початок на с. 1

Мирослава КОЗЮПА

Весілля не було позбавлене помпезності, проте стало менш пишним, ніж у його старшого брата Вільяма і Кейт Міддлтон, адже у лінії престолонаслідування Гаррі лише шостий. Шлюб молодят взяли в церкві Святого Георгія, а під вінець молоду повів не батько, який згагалі не приїхав на подію, а майбутній свекор – принц Чарльз. У Меган Маркл було шість подружок нареченої, наймолодший з них — два роки, а найстаршому пажу – сім. Американська акторка у діамантовій тиарі з брошкою по центру із 10 діамантів, яку виготовили в 1893 році, стриманій сукні та вишитої вручну фаті, так розчулила жениха, що він аж просльозився. Білосніжну сукню з вкороченими рукавами, вирізом «човник», підкресленою лінією талії і плечей пошили з двошарового шовку, а спідницю — з тришарової шовкової органзи. Обійшлася вона у майже півмільйона доларів, а перш ніж одягнути її, наречена мусила отримати схвалення у королеви Єлизавети II. П'ятиметрова вуаль з білого шовку закривала обличчя Меган. Швачки сотні годин розшивали фату квітковим візерунком, який уособлював 53 країни, що входять до Британської співдружності націй. Подейкують, аби не забруднити вишуканий виріб, вони кожні 30 хвилин мили руки.

У маленькому весільному букеті були квіти, які принц приніс із Кенсінгтонського палацу, а також

запашний солодкий горох, конвалія, астильба, жасмин і астранція. Меган додала до нього незабудки – улюблені квіти матері свого чоловіка принцеси Діани. За королівською традицією, після це-

«**За королівською традицією, після церемонії поклала букет на могилу невідомого воїна у Вестмінстерському абатстві.**»

ремонії поклала букет на могилу невідомого воїна у Вестмінстерському абатстві.

Під час вінчання у принца Гаррі тремтіли руки й він не зміг одягнути обручку на палець майбутній дружині, але Меган йому допомогла. Закохані виголосили у храмі власні шлюбні обітниця, чим порушили традицію, адже у британській королівській сім'ї існує затверджена весільна кляттва, яку повторюють всі пари. Обручки для молодят виготовили з найрідкіснішого у світі валлійського золота. Цей звичай, започаткований британцями у 1923 році, Меган та Гаррі нехтувати не стали. У кінці церемонії молодята привселюдно поцілувалися на сходах церкви, а перший танець виконали під один з хітів Вітні Х'юстон.

Політиків, крім близьких до нареченої чи нареченого, на церемонію не кликали, але серед гостей були співак Джеймс Блант,

телеведуча Опра Уінфрі, актори Джордж Клуні, Ідріс Ельба і Девід Бекхем. На вулицях Віндзора зібралися десятки тисяч людей, щоб на власні очі побачити молодят. Не обійшлося на святі і без сучасних цифрових технологій — розпізнавав гостей штучний інтелект: коли вони входили в каплицю Святого Георгія у Віндзорі, програма їх ідентифікувала та представляла на екрані. Крім зіркових друзів, на весілля молоді покликали 2640 простих британців. Щоправда, їм у запрошеннях порадили взяти із собою їжу. Втім можна було почастиватися традиційним весільним тортом. Він був лимонний, прикрашений весняними квітами і, за оцінками весільних агентств, коштував 70 тисяч доларів.

Гаррі і Меган задалегідь попросили своїх гостей замість подарунків пожертвувати гроші на благодійність – допомогти ВІЛ-інфікованим і бездомним, підтримати екологію і боротьбу за права жінок.

Напередодні весілля королева Єлизавета підвищила по службі принца Гаррі, а Меган отримала статус «її королівська високоість герцогиня Сассекська». Глава престолу так і не назвала американську акторку «гідною довіри та любові», як зробила це свого часу з Кейт Міддлтон, коли вона виходила заміж за принца Вільяма. У Букінгемському палаці запевняють: жодної особистої неприязні до нареченої онука королева не відчуває, причина лише в тому, що Меган Маркл не є громадянкою Великої Британії. ■

Пульс дня

Нарешті у нас узаконили донорство органів

Верховна Рада дозволила пересаджувати від трупів серце, нирки та печінку, якщо донор за життя дасть на це письмову згоду. Вони одержуватимуть спеціальну картку, а дані про них будуть заноситися в Єдину державну інформаційну систему трансплантації

Люди, які нададуть анатомічні матеріали для когось із родичів, отримуватимуть медичну допомогу від держави. Їм належатиме додаткові три відпустки, відшкодування збитків з урахуванням витрат на лікування, посилене харчування тощо.

В Україні на мільйон населення – лише три донори — один із найгірших показників у світі. «В абсолютних цифрах це становить лише 130 операцій на рік, притому, що понад 5 тисяч українців щороку

потребують пересадки. З них трансплантації нирки — понад 2500 пацієнтів, печінки — до 1500, серця — понад 1000 осіб, кісткового мозку — 300», — сказала нардеп-медик Ольга Богомолець. Новий закон набуде чинності з 1 січня 2019 року. Він також передбачає кримінальну відповідальність за вилучення у людини органів шляхом примусу або обману. За незаконну торгівлю ними та іншими анатомічними матеріалами будуть карати позбавленням волі на строк від семи до 10 років. ■

■ Завтра зустрінемо разом!

Володимир Давидюк отримав від «Волині-нової» мікрохвильову піч

Це – головний подарунок для передплатників I півріччя на Волині

Представники редакції уже побували у селі Воєгоща Камінь-Каширського району та вручили щасливчику подарунок (на фото), про що ми розповідали у попередній «Волині-новій». Крім Володимира Давидюка, власниками призів стали ще 200 наших передплатників, які взяли участь в редакційній лотереї. Сьогодні починаємо друкувати список їхніх прізвищ. Переможці, нагадаємо, визначались за допомогою жереба.

Розійдуться виграші не лише по Волинській області, наші рівненські шанувальники теж отримують призи. Про вручення головного для рівненчан виграшу розповімо уже в наступному номері.

Р. С. Якщо ви знайшли своє прізвище серед переможців, просимо зателефонувати за номерами **050-07-60-244** або **096-78-41-812**, щоб дізнатись, як можна одержати приз.

Якщо ж цього разу вам не пощастило під час жеребкування, не варто засмучуватись. Адже вже можна випускати газету на II півріччя і документи про передплату (а також номер свого

Фото Василія УЛЬЦЬКОГО.

Володимир Давидюк: «Виграш цінний не тільки тим, що перший у житті, а й тим, що від улюбленої газети!»

телефону — це в разі виграшу пришвидшить його доставку) надсилали на наступний розіграш, який відбудеться восени. Річні передплатники у ньому теж братимуть участь.

Тож передплатуйте «Волинь», читайте та вигравайте!

УВАГА!

Передплатники комплексу «Газети «Волинь» + «Цікава газета на вихідні» отримують додаткові 50 подарунків, а отже, шанси на сюрприз тих, хто виписує одразу дві наші газети, збільшуються!

СПИСОК ПЕРЕМОЖЦІВ РЕДАКЦІЙНОЇ АКЦІЇ ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ПІВРІЧЧЯ 2018 РОКУ*

МІКРОХВИЛЬОВА ПІЧ

Давидюк В. П. (с. Воєгоща, Камінь-Каширський р-н).

500 ГРН

Мірчук О. І. (с. Затурці, Локачинський р-н), **Гловацька Є. А.** (с. Ветли, Любешівський р-н).

ЧАЙНИК

Кашицький К. К. (с. Борів, Ківерцівський р-н), **Ревейчук Ю. М.** (с. Залісся, К.-Кашир-

ський р-н), **Симчук С. Г.** (с. Воєгоща, К.-Каширський р-н), **Кузьмич В. Ф.** (м. Луцьк, вул. Володимирська, 44-а), **Мартинюк С. О.** (с. Рівне, Любомльський р-н), **Ляшук Н. М.** (с. Чорних, Маневичький р-н), **Шумчук Л. Л.** (м. Горохів, вул. Столярчука, 6), **Свиридюк С. М.** (с. Поворськ, Ковельський р-н), **Притуляк С. А.** (с. Гайки, Турійський р-н), **Смолярчук Р.** (с. Тристеня, Рожищенський р-н), **Дарчич М.** (с.мт Іваничів, вул. Львів-

ська, 76), **Стоянович Л. А.** (с. Конохи, Локачинський р-н), **Сокирка Г. В.** (с.мт Любешів, вул. Я. Галана, 77), **Бакун Л. І.** (с. Піща, Шацький р-н), **Гайовий М. М.** (с. Ратнів, Луцький р-н), **Жмурак А. А.** (м. Сарни, Рівненська область).

* Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 грн з ПДВ. ■

(Продовження у наступному номері).

НОВИНИ КРАЮ

КОЛИ ЗАПАХЛО СМАЛЕНИМ – ПОЧАВ КАЯТИСЯ

Прокуратура Волинської області затвердила та скерувала до суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні стосовно 64-річного лучанина, який розповсюджував матеріали із публічними закликами до зміни меж території та державного кордону України

Наталія МУРАХЕВИЧ

Чоловік, використовуючи комп'ютерне обладнання та засоби мобільного зв'язку, зареєструвавши електронну сторінку під псевдонімом у російській соціально-орієнтованій мережі «Однокласники», розміщував публічні заклики щодо необхідності «звільнення» військами Російської Федерації території України.

Коли запахло смаленим — почав каятися, сприяв розкриттю вчиненого ним злочину, відтак між ним та прокурором укладено угоду про визнання винуватості, котру разом з обвинувальним актом передано на розгляд суду. Санкцією ч. 1 ст. 110 Кримінального кодексу України, яка інкримінується підозрюваному, передбачено покарання у вигляді позбавлення волі на строк від трьох до п'яти років із конфіскацією майна або без неї. ■

ХТО ДОВІВ ДИТИНУ ДО САМОГУБСТВА?

У Рівному 14-річна дівчина вистрибнула з балкона квартири на 7-му поверсі, залишивши записку

Валентин СТАВСЬКИЙ

Сталось це минулого четверга пізно ввечері на вулиці Макарова, 10. На місці події слідчо-оперативна група встановила, що батьки неповнолітньої дівчинки розлучені, вона проживає разом із бабусею, яка на момент інциденту перебувала на кухні. Потерпілу у важкому стані доставили в реанімаційне відділення обласної дитячої лікарні.

Відомості за цим фактом внесені до Єдиного реєстру правопорушень за попередньою правовою кваліфікацією «доведення до самогубства». Відомо, що школярка залишила записку, зміст якої слідчі поки що не розголошують, аби не зашкодити слідству. ■

ДВОЄ ЛЮДЕЙ ЗАГИНУЛИ, ЩЕ ДЕВ'ЯТЕРО – ТРАВМОВАНІ

У ніч з п'ятниці на суботу на автодорозі поблизу села Гаразджа Луцького району 46-річний мешканець селища Цумань, який їхав автомобілем «Фольксваген Гольф», ймовірно, не впорався з керуванням та опинився у кюветі

Анна ПАВЛОВСЬКА

Внаслідок аварії 26-річний пасажир іномарки від отриманих травм загинув на місці. Водія та ще чотирьох пасажирів госпіталізували до лікарні. Усі потерпілі – жителі Ківерцівського району.

Цієї ж ночі на трасі сполученням Київ-Ковель-Ягодин між селами Машів та Підгородне Любомльського району зіткнулися два автомобілі – «ЗА3-Віда» та «Опель Вектра» під керуванням 51-літнього жителя Дніпропетровської області і 27-річного рівнянина. У результаті дорожньо-транспортної пригоди загинув пасажир авто «ЗА3-Віда», 39-річний мешканець Дніпропетровщини. Окрім того, водіїв обох автовок та ще двох пасажирів госпіталізовано до медзакладу. ■

Більше новин – на сайті VOLYN.COM.UA

Читайте нас тричі на тиждень!

ВІВТОРОК — «Волинь-нова» (16 сторінок);

ЧЕТВЕР — «Волинь-нова» (24 сторінки);

П'ЯТНИЦЯ — «Цікава газета на вихідні» (16 сторінок).

А на сайті - volyn.com.ua - цілодобово!

■ Пряма мова

Олександра ГНАТЮК, українська письменниця, яка народилася у Польщі і останніх 13 років живе в Києві, про те, як війна змінила українців:

Вони зрозуміли, що незалежність є цінністю. 2009 року в Запоріжжі була вражена, наскільки це зросійщене й орієнтоване на східного сусіда місто. Зараз же варто подивитися, де найбільше набирають призовників. Якщо у Львові треба робити для цього облогу, то в Запоріжжі ситуація інша. Перші, як і поляки, почуваються безпечно. Другі розуміють: цієї подушки безпеки в них немає.

■ Із перших уст

«НЕ ВІДПРАВЛЯТИ ХВОРИХ, А ЗРОБИТИ У СЕБЕ ТАК, ЯК ЗА КОРДОНОМ...»

Сьогодні у Волинській обласній дитячій лікарні часто проводять «майстер-класи» для лікарів авторитетні фахівці зі США, Канади, Великобританії, Німеччини, інших країн та із провідних українських інститутів. «Технічна революція», що успішно триває в лікувальному закладі, дає змогу впроваджувати сучасні технології, розширювати спектр медичних послуг. Про нововведення бесідуємо з генеральним директором обласного дитячого територіального медичного об'єднання Сергієм Ляшенком (на фото)

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

Галина СВІТЛИКОВСЬКА

ЗА ЩО БАТЬКИ ДЯКУЮТЬ, І КУДИ ЙДУТЬ ЇХНІ ГРОШІ
— Сергію Васильовичу, у недужих маленьких волинян, лучан нема вибору: в області всього одна дитяча лікарня, і це накладає на ваш колектив особливу відповідальність.

— Так, мусимо завжди бути у повній «бойовій» готовності. Поліклініки у п'ятницю закривають двері аж до понеділка. Щось станеться з дитиною — «швидка» везе до нас пацієнтів із найдаальших куточків області. Обслуговуємо дітей, можна сказати, від моменту зачаття (Центр планування сім'ї) до 18 років. Дбаючи про підвищення рівня допомоги, мусимо також турбуватися про зручності для хворих. Коли мені довірили очолити колектив, то перш за все довелося ліквідувати загрози аварійності: деє треба було залатати труби, зробити ремонт, і автомобілі на ладан дихали, і пального не було. У лікарні на той час повноцінно не діяв травмпункт, не працювала травматологічна операційна. І коли нічної пори привозили покалічену дитину, якій треба було зашити рану, то її піднімали в хірургію, порушуючи спокій інших пацієнтів у відділенні. Ми відновили цю дуже важливу ланку невідкладної допомоги, наші травматологи нині проводять серйозні хірургічні втручання.

Кажуть, рівень травматизму, а отже і кількість пацієнтів у вас зростає під час канікул, вихідних днів. Наскільки завантажена зараз лікарня?

— Я шкодую, що ми погодилися скоротити 50 ліжок, зараз їх у нас усього 350. А хворих у стаціонарі постійно 360–370. На жаль, діти мають проблеми зі здоров'ям, часто страждають від травм.

— Не секрет, що фінан-

сується галузь недостатньо, у всіх лікарнях нині треба платити «благодійні внески». А як у вас із цим?

— На початку минулого року було створено в лікарні благодійний фонд «Серце в долонях». Попередньо ми вивчили, як функціонують подібні організації у лікувальних закладах Польщі, Німеччини. Спільно з ПриватБанком запровадили систему

— До речі, від багатьох батьків чула схвальні відгуки про стоматкабінет у лікарні, який надає допомогу дітям з інвалідністю.

— Відновити стоматологічну службу нам допомогла благодійниця з Німеччини Рита Лімрот, яка привезла все необхідне обладнання і навіть меблі. Нашим завданням було все змонтувати, знайти добрих спеціалістів. Обслу-

«**Ми щиро вдячні всім, хто переймається долею маленьких волинян, які потрапляють на лікування. За 2016 рік лікарня отримала допомоги на 11 мільйонів гривень, а вже торік — на 22 мільйони гривень.**»

з використанням терміналів, аби виключити підозри щодо зловживань із готівкою. У нас, коли хворий поступає, ніхто не говорить батькам про внески. Ми звернулися до Асоціації виробників ліків України, щоб нам відпустили у борг чималу партію найнеобхідніших препаратів на суму 600 тисяч гривень. Медикаменти передали на баланс лікарні, щоб забезпечити лікувальний процес. У стосунках із родичами хворих дітей «виключили математіку». Але якщо після завершення лікування з 10 пацієнтів, яким надано допомогу, батьки 7–8 підтримають своїми пожертвами фонд, то вони перекинуть витрати на тих, хто не має фінансової змоги. До речі, борг за ліки ми давно повернули. А за решту коштів ще й придбали спеціальний автобус для перевезення дітей-візочників із санаторію «Дачний» на обстеження у лікарню. Пильнує за тим, щоб не було жодних порушень, лікарська рада, яка керує цим фондом, а також авторитетна наглядова рада, до якої входять депутати Верховної й обласної рад.

говуємо не тільки пацієнтів із стаціонару, а й маленьких лучан, яких приводять батьки. Дуже важливо, що лікар має змогу надавати стоматологічну допомогу під наркозом, адже діток із неврологічними розладами, аутизмом чи ДЦП важко всадити у крісло, щоб полікувати зуби.

ДОПОМАГАЮТЬ ТИМ, ХТО ХОЧЕ ПРАЦЮВАТИ, РОЗВИВАТИСЯ

— Мені не раз доводилося писати про благодійників, які опікуються обласним дитячим територіальним медичним об'єднанням, зокрема привозять вам сучасне обладнання.

— Ми щиро вдячні всім, хто переймається долею маленьких волинян, які потрапляють на лікування. За 2016 рік лікарня отримала допомоги на 11 мільйонів гривень, а вже торік — на 22 мільйони гривень. Низький уклін очільниці німецької благодійної організації «Допомога дітям Чорнобиля» пані Риті Лімрот, яка загалом передала обладнання на більш як 2 мільйони євро. Спасибі

Скандинавській місії, її волинському представництву, яке очолює Людмила Лонюк. Доречним кроком було створення свого власного митного терміналу, що полегшило процедуру розмитнення вантажів, спростило співпрацю із благодійниками, зокрема, з Австрії, США, Німеччини, Швеції та інших країн.

— Очевидно, небагато людей є й у нас, на Волині?

— Так. Ви бачили, як тепер виглядає наше приймальне відділення, там зробили перепланування, ремонт. Це — візитівка лікарні. 29 років нічого не робив для поліпшення умов у цьому відділенні. І ось завдяки фінансовій підтримці ТзОВ «Татрафан», яке очолює пан Рудольф Крайняк, його вдалося облаштувати за європейськими стандартами.

Безперечно, відчуваємо підтримку і з боку обласної ради, яка виділила 600 тисяч гривень на закупівлю операційної лампи, стола для хірургічних втручань і фіброгастроскопа. Також за кошти обласного бюджету вдалося капітально відремонтувати харчоблок, триває реконструкція неонатального центру.

Добру справу зробив і керівник фірми «Волиньфармпостач» Михайло Півнюк, який організував у нас цілодобову роботу аптеки. І таких прикладів є чимало.

— У вашій лікарні проводили майстер-класи для лікарів відомі нейрохірурги Лука Томич із США, Джеймс Рутка з Канади, Генрі Марш із Великобританії... Не кажу вже про українських світил медицини. Як вдається «заманити» до Луцька таких іменитих фахівців?

— По-перше, маємо необхідне новітнє обладнання, добрі умови для впровадження сучасних технологій. Скажімо, відремонтувати

нейрохірургічну операційну нам допоміг благодійний фонд «Тільки разом». Високоточні потужні хірургічні мікроскопи для проведення операцій передали благодійна організація «Допомога дітям Чорнобиля» з Німеччини і Спілка нейрохірургів Канади. Унікальний лазер для безболісного видалення гемангіом одержали від Скандинавської дитячої місії. І цей перелік можна продовжувати. А другим важливим фактором є готовність наших лікарів удосконалюватись, навчатись. Наприклад, за останній час п'ять наших колег стажувалися у клініках Німеччини і Франції, всі лікарі активно беруть участь у семінарах, конференціях. Я завжди кажу, що потрібно не відправляти хворих за тридев'ять земель, а зробити у нас так, як за кордоном.

— Відомо, що до Луцька нині привозять на лікування малюків із проблемами слуху з багатьох областей України. Які перспективи створення на Волині регіонального Центру кохлеарної імплантації?

— За участі старшого наукового співробітника Інституту отоларингології Бориса Миронюка наші лікарі вже провели 11 хірургічних втручань діткам, які нечують. Їм уживлено імпланти. Але, щоб малеча могла далі повноцінно розвиватися, необхідно на базі санаторію «Дачний» створити ще і реабілітаційний центр, де б працювали сурдопедагоги, психологи, інші спеціалісти. Думаю, обласна влада нас у цьому підтримає. Також плануємо продовжувати розвивати дитячу кардіохірургію. Наші спеціалісти під керівництвом Олександра Романюка з науково-практичного центру кардіохірургії МОЗ успішно оперували немовлят із вадами серця.

— Чи увійде до складу обласного дитячого територіального об'єднання перинатальний центр, який незабаром планують відкрити?

— На мою думку, це було б правильне рішення. Адже йдеться не про звичайний пологовий будинок, а про необхідність комплексної допомоги новонародженим. У нашому неонатальному центрі напрацьовано великий досвід такої роботи. Вдається виходжувати навіть 500-грамових діток. Я об'їздив усі перинатальні центри України, цікавився, як вони працюють, і переконався, що найкращі результати там, де вдалося об'єднати зусилля.

— Що, на вашу думку, є найбільшою запорокою успішної роботи лікарні?

— Те, що кожен працівник намагається якнайкраще виконувати свої обов'язки. Я ціню лікарів, які проявляють ініціативу, для них завжди відкриті двері мого кабінету. Багато залежить і від підтримки громади, саме вона має вирішувати, якою повинна бути дитяча лікарня. Життя змушує нас розширювати сферу медичних послуг, бо на цьому ринку виграє той, хто прогресивно мислить і не боїться змін. ■

■ Герої нашого часу

ВІЙНА ЗАЛИШАЄ ШРАМИ НЕ ЛИШЕ НА ТІЛІ СОЛДАТА, А Й НА ЙОГО СЕРЦІ

Олексій Базильчук — із тих, кого в народі називають афганцями. Дев'ятнадцятирічним юнаком він потрапив у пекло бойових дій, де на власні очі побачив кров, біль, страждання

Олександр ПРИЙМАК

ШУКАЛИ РОМАНТИКИ, А ЗНАЙШЛИ СМЕРТЬ

Олексій Вікторович не звик приховувати правду, тому й про свої афганські будні розповідає відверто, без прикрас. Коли йдеться про війну, не до романтики. Сільський хлопець із багатодітної родини воювати пішов за власним бажанням.

Одного грудневого дня їхню групу таємно перекинули в передмістя Кабула. На борту літака він нарешті усвідомив, які завдання має виконувати. Тоді, зізнається, стало трохи страшно:

— Сам я родом із Видерти. Батько хворів, то ми з меншим братом косили, орали. Закінчивши школу, подався вчитися на геолога в Антрацит Луганської області. Потому тут і працював. У 1979 році призвали до армії. Потрапив служити в Чернігівську область, на Гончарівський полігон. Через півроку розпочалася війна в Афганістані. Нас було 12 чоловік-добровольців. Спочатку нічого не пояснювали. Але перед посадкою на борт літака офіцери проговорилися: «Хлопці, ідемо на війну».

...А потому було справжнє пекло, де людське життя не вартувало й копійки, де товариші гинули на твоїх очах, а на кожному повороті гірського перевалу чатувала смерть.

— Переважно летіли молоді, вісімнадцятирічні хлопчачки, які ще життя не бачили. Такий вік, хотілося понюхати пороху, відчутти пригод. Коли радянські солдати прибули, афганці їх вітали, сприймали за визволителів: «Шурави — хорошо, Америка — плохо». Можна було вільно зайти в аул, по-

Фото Олександра ПРИЙМАКА

Сьогодні в цьому сивочолому чоловікові складно розпізнати солдата, але його серце ще й досі болить від спогадів про жакливу афганську війну.

спілкуватися з місцевими. Верхівка тут багата, а простий люд виживав, бо клімат, природні умови не придатні для сільського господарства, про економіку, транспорт — годі говорити. Більшість не те що військової техніки, залізничі ніколи не бачила. Пересувалися на конях, вислоках. Афганці — працюючі люди. Коли б їм нормальних керівників, то держава процвітала б... А потім все перевернулося з ніг на голову. Як тільки наставала ніч, то якась частина вела перестрілку з душманами. Наші відповідали їм вогнем із

протитанкових гармат. В атаку ми не ходили. Зазвичай супроводжували колони. Розвідка афганська працювала дуже справно. Наперед вивідували, якою ущелиною їхатимуть війська, і там робили засідки. Хитро робили: знали, що попереду йде броньована техніка, а позаду — солдати. То вони «бронь» пропускали, а по решті відкривали вогонь. Відстрілялися — і в колодязь. В Афганістані під землею цілі мережі зрошувальних каналів. Потім хлопці розгадали ту хитрість, знаходили колодязь і закидали його гранатами.

Війна — це брудна справа, яка прикрашає її учасників лише шрамами, каліцтвами, ламає тіла та душі. Олексієві вона залишила як спомин хворе серце, що, незважаючи на пережиті страждання, зберегло віру в добро.

Полковник нам казав, коли приземлялися: «Стріляйте, стріляйте, а там розберемося, хто свій, а хто чужий!» А як потім пояснювати матерям, чому загинули їхні сини, від чий куль? У Радянському Союзі ніколи не рахували жертв. Сучасні кінострічки про Афганістан не мають нічого спільного з реальністю, — розповідає колишній афганець.

Про ті бойові операції чоловік воліє не згадувати. Навіть через три десятиліття війна не відпускає, повертає на бойовище у снах. До найменших подробиць закарбувалося в пам'яті Олексію побачене в Афганістані, як до останнього рятував життя свого товариша, якого продірявило аж п'ять ворожих куль.

«КОЛИ СІЛИ В ТАШКЕНТІ, ТО ХЛОПЦІ ЗЕМЛЮ ЦІЛУВАЛИ, ПЛАКАЛИ, ЯК МАЛІ ДІТИ»

Колони, перестрілки з душманами, хвилини відносного спокійного життя в частині. У такому ритмі для Олексія Базильчука й минув рік служби на чужій землі. Нарешті повернення додому. Про нього він згадує з неприхованою радістю. Зізнається, що того останнього рейсу чекав найбільше.

— Поверталися транспортним літаком. Для захисту рейс супроводжували два винищувачі. Летіли вночі. Через кілька годин польоту до нас зайшов пілот і повідомив: «Товариші

бійці, вітаю на радянській території». Коли сіли в Ташкенті, то хлопці землю цілували, плакали, як малі діти, — із сумом говорить Базильчук.

АФГАНІСТАН ПРИЙШОВ І В УКРАЇНУ

Війна на Сході держави, переконаний пан Олексій, нагадує конфлікт в Афганістані. Там теж говорили про захист братнього народу та відправляли колони добровольців. Сьогодні на стороні «руського міра» воюють добре навчені найманці.

За ідею туди не їдуть воювати, там працюють професійні військові, найманці. Шахтарів і трактористів там нема. Щоб стати солдатом, треба рік прослужити, досконало знати техніку, причому — сучасну.

Упевнений чоловік і в тому, що колишні афганці-східняки та росіяни в боці сепаратистів не воюватимуть, як би це не намагалася спростувати ворожа пропаганда.

— З нами в Афганістані були росіяни, хлопці з Донецької, Луганської областей, ми стояли один за одного, як брат за брата. Я знаю, що вони туди битись не пішли, — ділиться наболілим чоловік.

Має він і своє бачення причин конфлікту та чому за стільки років бойові дії на Сході України не вдалося припинити:

— Сучасна ситуація в Україні просто ненормальна. Людям говорять «затягуйте пазки, підтримуйте військо». Народ те й робить: закуповує хлопцям тепловізори, бронжилети, взуття. А верхівка й далі багаті, техніки не вистачає. Скільки можна?! Директор мільйони отримує, а проста людина — кілька тисяч. Вивели б країну із кризи, а потім такі зарплати собі робили. Люди, які не бачили смерті, сприймають її через рожеві окуляри. Багато серед нас є «героїв», які рвуть горлянку, що «коли б потрапив туди, то такого б наробив». Та нічого б ти не наробив. Перша куля — і тобі кінець. Нічого героїчного на війні немає. ■

Цей День в історії

травня 22

У день похорону Івасюка таксисти не брали з приїжджих грошей

22 травня 1979 року на Личаківському цвинтарі у Львові відомий композитор знайшов вічний спочинок

Тарас СТЕПАНЮК

Першу пісню на вірші батька Володимир Івасюк (на фото) написав у 15-річному віці. Через два роки отримав першу премію за твір «Відлітали журавлі». А у 18 літ склав надпопулярну «Червону ругу», яку співають і досі. У 1971-му вона перемогла на всесоюзному конкурсі «Пісня-71». На заключному концерті її виконували Назарій Яремчук, Василь Зінкевич разом із автором. Затим тріумф чекав на пісню «Водограй».

Загалом Володимир Івасюк написав 107 пісень, 53

інструментальні твори, музику до кількох спектаклів. Успіх не полишав талановитого

«Ані рідні, ані друзі Івасюка не вірили у самогубство. Мовляв, не такий він був чоловік, щоб накласти на себе руки.»

композитора. Але незалежний характер та національна свідомість спричинили конфлікт із радянською системою. Івасюк став популярним, заробляв чималі гроші, але разом із тим зазнавав утисків.

У 1976 році його виключили з консерваторії (нібито за пропуски занять), викреслили зі списку претендентів на здобуття Державної премії імені Тараса Шевченка, заборонили їхати на міжнародний конкурс «Сопот-77», де Софія Ротару перемогла з його піснею «У долі своя весна».

У квітні 1979-го Володимир був у журі на конкурсі в Хмельницькому. Вночі з 23 на

24 квітня він раптово виїхав до Львова, де жив на той час. Хтось зателефонував, і він пішов із дому. Як з'ясувалося значно пізніше, назавжди. Рідні забили тривогу і подали заяву в міліцію. Але пошуки почали лише 27 квітня, і тривали до 11 травня, коли закрили розшукову справу. Через тиждень солдат строкової служби знайшов у Брюховецькому лісі під Львовом тіло Володимира, яке напіввисіло-напівстояло.

Миттєво з'явилася офіційна версія: самогубство. Нібито митець був психічно хворий. Пригадали і переживання з приводу нездобутої премії, натякали на нестійку психіку. Проте ані рідні, ані друзі Івасюка не вірили у самогубство. Мовляв, не такий він був чоловік, щоб накласти на себе руки. І все одно через якийсь час справу закрили за відсутністю складу злочину.

На похорон популярного композитора зібралося близько 10 тисяч людей. Труну з тілом несли на руках. Таксисти не брали грошей із приїжджих. Кадебісти забороняли фотографувати та фільмувати похорон, і вилучали плівки. Вінки та квіти, якими просто завалили могилу, міліція викинула того ж дня, але вони з'являлися знову і знову. Це був своєрідний протест.

Уже в наші дні розслідування поновили. Було встановлено, що мало місце інсценування самогубства, в якому брало участь не менше двох осіб.

Тоді ж зникли всі ноти, які були в портфелі (Івасюк саме писав квартет для мідних інструментів, це була його курсова робота).

Хто зна, скільки ще пісень міг би написати Володимир, якби вбивці не обірвали його молоде життя. ■

■ Редакційний щоденник

... ДЕРЖАВА РИЗИКУЄ
ЗАЛИШИТИСЯ БЕЗ
МЕДИКІВ

— Моя Галя каже, щойно отримає диплом, поїде в Польщу на роботу. Там медиків не вистачає. У нашу лікарню йти не хоче, хоч і вакансія є, — бідкалася в автобусі жінка.

Поцікавилася, де ж це нині, коли то тут, то там чуєш, що знайти роботу за фахом непросто, такий дефіцит лікарів. Виявляється, в Локачах. У центральній районній лікарні є вакансії. Причому не одна, а п'ять. На роботу запрошують анестезіолога, хірурга, травматолога, педіатра, невропатолога. І з повною зайнятістю. Але ж не поспішають випускники медуніверситетів у районцентр. І така ситуація не лише в Локачинській лікарні, а й у багатьох інших. Вакансії є навіть у «столичному» Луцькому районі й сусідніх — Ківерцівському, Рожищенському... Не вистачає кадрів і в самому обласному центрі. І це попри те, що діє місцева програма стимулювання для працівників галузі охорони здоров'я. А вона передбачає виділення земельної ділянки для будівництва, забезпечення житлом, надбавки до зарплати молодих медиків. Кадровий дефіцит особливо відчутний у селах. У містах ситуацію рятує медицина-пенсіонери. Вони працюють на півтори-дві ставки. Таким чином закривають вакансії. І хоча на Волині кадровий голод не такий помітний, як в інших регіонах, усе ж відтік спеціалістів відчувається.

— У відділенні міської лікарні, де лежить мій чоловік, замість потрібних за штатом п'яти лікарів працює двоє, — розповідала знайома. — Не вистачає і медсестер. Приходять дівчатка після коледжів, працюють рік-два й утікають. Відділення важке, там лікуються післяопераційні хворі. Кожного треба перевернути, підвести. Тож ідуть за кордон. Там і зарплата вища, й умови кращі.

Переходять медики й у приватні структури, ідуть до сусідньої Польщі. Там спростили процедуру найму на роботу українців, та й фахівців бракує. Після входу до Євросоюзу багато польських спеціалістів поїхали до Німеччини, Англії, де вищі зарплати. Приваблюють українців у Польщі не лише достойні заробітки, а й те, що не треба заново вивчати свій фах, аби працювати. І, звісно ж, умови праці. Їх не порівняти з тими, що мали в Україні, — сучасне обладнання, новітні технології доступні навіть у невеликих провінційних закладах. За кордон ідуть досвідчені фахівці, які втратили віру в те,

Коли ж квіти у нас переможуть картоплю?

Чим переймалася і з чого дивувалася останнім часом редактор відділу соціального захисту газети «Волинь-нова» Євгенія СОМОВА

що колись зможуть достойно жити, а молодь — відразу після випускного, навіть не цікавлячись працевлаштуванням в Україні. Тепер же не обов'язково трирічне відпрацювання. До виїзду підштовхує й те, що на сьогоднішню зарплату складно прожити. Адже якщо лікарі зі стажем мають 5—6 тисяч гривень, то молодь починає з «голої» мінімалки. Отримує практично стільки ж, скільки молодший медперсонал. Звісно, даремно очікувати, що лише обіцянки гарних умов спонукатимуть молодих фахівців їхати у село. Їх треба створювати вже нині, дати гідну зарплату. Поки медики не отримуватимуть хоча б 10 тисяч на місяць, за своє робоче місце не будуть триматися.

... ЧИ ЗНИКНУТЬ ПОЛІЕТИЛЕНОВІ КУЛЬКИ?

Щоранку з вікна квартири спостерігаю картину: на березі, верхівка якої сягає мого

« — Якщо будемо захоронювати таку величезну кількість пакетів, нащадки не тільки помиратимуть від раку та інших невиліковних хвороб, а й взагалі перестануть народжуватися, — бідкається очільниця громади. »

четвертого поверху, наче прапор, розвівається брудний кульок. Як потрапив туди, здогадатися неважко. Занесло вітром. Чимало такого сміття лежить і на вулицях, обочинах доріг, лісів... Поліетиленові пакети стали серйозною загрозою для навколишнього середовища, забруднюють його. Потрапляючи у воду, а потім в організм людини, продукти їхнього розкладу викликають різноманітні хвороби.

Не до краси, коли стоїть питання виживання.

Звісно, користуватися ними зручно. Ми звикли складати покупки в поліетиленові пакети. Сир — в один, помідори — в другий... А потім усе це — у великий фірмовий. Та й продавці на касі, щоб підкреслити рівень сервісу, пропонують їх. Кожна господиня після приходу додому викидає у смітник щонайменше 5—6 пакетів. І всі вони знаходять «останній спочинок» на Брищенському полігоні. Побувавши на ньому, я була шокована побаченим. Уявіть собі велетенську яму площею 9 гектарів, дуже «ароматну» і практично заповнену відходами. Значна частина — ті ж кульки. Щороку лише Луцьк продукує до 90 тисяч тонн сміття. А звозять його ще й із навколишніх сіл. Воно швидко накопичується,

вже давно зрозуміли шкідливість впливу полімерних відходів на довкілля і вживають заходів для їх зменшення. Від них відмовилися в Італії, Іспанії, Франції, Японії... Схоже, українці теж доросли до цього. У державі кілька років поспіль говорять про необхідність заборони виробництва і поширення малих полімерних пакетів. Навіть розробили відповідний законопроект. Але він таки не став законом. Не ризикнули народні депутати проголосувати за нього. І причина, як завжди, знайшлася. Мовляв, не до кінця продуманий. Приймемо закон — постраждають підприємства, які виготовляють кульки, люди залишаться без роботи. До того ж, щоб відмовитися від поліетиленової упаковки, треба запропонувати щось натомість. Біологічні пакети, що швидко розкладаються? Затратно. Екологічні багаторазові торбинки із тканини, які колись ми носили, не всім до вподоби. Та й ідея відмови від поліетиленових пакетів не до смаку бізнесменам, котрі виробляють їх. Звісно, альтернативою можуть бути паперові кульки. В Україні давно хочуть переорієнтувати ринок на їхнє виготовлення. А це значить, що будуть інтенсивніше вирубуватися ліси. До того ж виробництво паперу «брудне» — у природне середовище потрапляють шкідливі речовини. Але для чого винаходити велосипед? У світі вже давно борються з поліетиленовим сміттям, утилізуючи його. Однак у державі, кажуть висо-

копосадовці, нема коштів на реалізацію проектів із переробки. Тож поки чекатимемо, коли з'являться гроші, кульки отруюватимуть наше здоров'я.

... ГОРОДАМИ ПІД ВІКНАМИ БАГАТОПОВЕРХІВКОМ

Буваючи за кордоном, лучани захоплюються не лише історичними пам'ятками, а й заквітчаними будинками, вікнами і навіть дахами, на яких квітнуть чудові клумби, ростуть декоративні кущі. Гарно ж! І створюють цю красу самі мешканці. У нас, на жаль, здебільшого бачиш сірі фасади будинків, а біля них — помідори, петрушку, кріп... А щоб ніхто не зазіхав на плоди праці, окремі мешканці ще й обгороджують самовільно облаштовані ділянки шматками металу чи іржавими бильцями ліжок. Торік міська влада оголосила війну «плантаторам». А нинішньої весни департамент муніципальної варті розпочав демонтаж парканів, які поставили навколо самовільно облаштованих городів лучани. З'являється на звільненій території оази краси чи вона заросте бур'янами — залежить від мешканців.

Квіти біля багатоповерхівки, на балконах — це радість. Вони тішать око і гріють душу. Зрештою, це європейська практика. І якщо клумби в Луцьку ще можна зустріти у дворах під вікнами, то квіти на балконах — вкрай рідко, особливо в районах новобудов. Чи то щасливі новосели вважають, що їхні будинки самі по собі є окрасою міста, чи після купівлі квартири грошей на декоративні рослини не вистачає? А може, не хочуть зайнятися дизайном, бо це клопітно і затратно. Адже конструкція для ящиків, у які можна посадити квіти, не передбачена. Це колись на балконах були залізни гаки для них. Жаль, що в деяких господарів нині стирчать лише металеві конструкції. А постав на них нові ящики із землею і посій квіти — тишили б зір. Любителям зелені в нових будинках доводиться докладати значних зусиль: замовляти гаки, кріпити їх до балкона. А на такий «подвиг» не всі здатні. Тож не дивно, що найчастіше заквітчані балкони, лоджії можна побачити у старих районах міста. Щоразу, проходячи мимо п'ятиповерхівки поблизу Київського майдану, задивляюся на балкон, подібний на оберемок квітів. За буйною зеленню не бачиш обшарпаних перил, стареньких віконних рам, зате відчуваєш душу людей, котрі люблять красу й своє місто. Дивлюся на полум'я квітучих пеларгоній, і щемно стає на душі... ■

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н. П.

2 та 9 червня
відбудеться індивідуальний прийом лікарями
ефективне лікування від
**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ ТА ЗАЙВОЇ ВАГИ**
лікування - анонімне

м. Луцьк, просп. Волі, 6 (Федерація профспілок),
www.nadiya.com.ua,
тел. (0332) 75-11-75, 20-05-55, моб.: 095-808-20-53,
098-388-88-36, 063-241-25-51.
м. Рівне, тел. (0362) 43-57-58.

Центральний офіс: Черкаси, вул. Крупської, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28. Ліцензія Серія АВ № 539362

ВІБРОБЛОКИ ГАЗОБЛОКИ Від виробника.

Організуємо доставку.

Тел.: 066-897-96-96,
067-116-11-44.

ПрАТ «Гнідавський цукровий завод»
ТЕРМІНОВО ЗАПРОШУЄ
НА РОБОТУ:
- ВАНТАЖНИКІВ СКЛАДУ
ГОТОВОЇ
ПРОДУКЦІЇ — 3/П ВІД 15 000 ГРН.

Офіційне працевлаштування.
Дворазове харчування.
Іногороднім надається місце
в гуртожитку або доїзд за рахунок
підприємства.
Звертатись за телефоном у Луцьку:
20-40-35; факс (0332) 76-99-60.

ВІКНА, ДВЕРІ, МЕТАЛОЧЕРЕПИЦЯ, ГАРАЖНІ ВОРОТА.

Великий асортимент, доступні ціни.
Заміри. Доставка. Монтаж.

+38098 619 06 11.

Продаємо насіння гречки
Арно, 2 репродукція.
Тел. 0673320024.

■ З роси і води!

Марія Войтюк танцювала із самим Фіделем Кастро

Ця активна жителька Володимира-Волинського, яка учора відзначила 70-ліття, — знана в княжому місті громадська діячка. Нещодавно під час візиту на Волинь патріарха УПЦ КП Філарета саме їй міська влада доручила організувати прийом високого гостя

Алла ЛІСОВА

СОРОК РОКІВ НА КЕРІВНИХ ПОСАДАХ

Саме Марія Іванівна причетна до того, що на території військового містечка постав храм Георгія Побідоносця, а в центральному скверіку за два роки виросла прекрасна дерев'яна церква Віри, Надії, Любові й матері їхньої Софії.

Марія Войтюк понад сорок літ працювала на керівних посадах. Значну частину з них віддала роботі в комунгоспі.

— Там пройшла справжню школу загартування, — згадує моя співрозмовниця. — Було нелегко, бо в підпорядкуванні перебували всі комунальні служби, які повинні безперебійно працювати. Багато обов'язків мала на посаді завідувача організаційного відділу Володимир-Волинської міської ради.

— **Маріє Іванівно, кажуть, що ви вмiли знаходити спiльну мову з керівниками міста. Як це вдавалося?**

— Шість голів рад були моїми начальниками, а Петро Саганюк — кілька каденцій. І, справді, з усіма ладила. Навпевно, тут головну роль зіграло моє вміння пам'ятати про субординацію, службовий етикет, слухати й толерантно донести думку, а якщо потрібно — то й переконати. Не боялася попросити вибачення. З великою любов'ю згадую всіх своїх колег...

Марія Іванівна й досі працює в комісії з питань стра-

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

Та сама мумія черепахи, яку подарував волинянці кубинський лiдер.

тегiчного розвитку міста та є членом спостережної ради при мiськвиконкомi. А ще

службовцем Василем Войтюком. Працювала у 12-му навчальному центрі непода-

«**Найбiльш запам'ятався жiнці її 30-лiтнiй ювiлей. На свято прибув сам лiдер Куби й навiть запросив iменинницю на танець. Фiдель подарував їй мумiю рiдкiсної черепахи.**»

вона активiст громадської організації «Об'єднання податкiвцiв i службовцiв».

ПЛАКАЛА, КОЛИ ПОЧУЛА ПРО СМЕРТЬ КОМАНДАНТЕ

Є в біографії цієї жінки надзвичайно цікава сторінка, пов'язана з перебуванням на Кубі з чоловіком, військово-

лік Гавани у військовій бригаді.

— На острові Свободи нас чекали справжні випробування, — пригадує Марія Войтюк. — Насамперед облаштували побут. Кожній сім'ї виділили невеличкий будиночок. Непросто було там обживатися. Адже на Кубі жінки мали особливий

статус — вони виконують здебільшого роль окраси, забави для чоловіків. Біля кожного будиночка стояли крісла-качалки, в яких відпочивали представниці прекрасної статі. Коли пізніше один кубинець запитав Марію Іванівну, де її качалка, вона, не довго думаючи, показала кухонний атрибут української жінки. Під час однієї гостини котрась із кубинок вигукнула: «Так ви ж справжні продовольча фабрика!» До слова, з молока буйволів тоді навчилася робити сир і масло.

Добре пам'ятає знайомство з Фіделем Кастро. За температури майже 30 градусів на ньому був кітель із бронезилетом. Марія Іванівна наважилася запропонувати через перекладача зняти його. Тоді Фідель строго відповів: «Роздягаюся лише тоді, коли сплю, а сплю я щоразу в інших місцях. Ви теж бережіться».

Мала й прикру, однак дещо кумедну пригоду. Наближався Великдень. Для паски знайшла всі інгредієнти. А як зробити домашню ковбаску? Фантазія не підвела: написала сестрі, щоб у листівку поклала висушену кишку.

— А невдовзі викликають чоловіка у відділ безпеки й заявляють, що жінка займається... контрабандою. Вміст конверта сприйняли за, даруйте, матеріал для презервативів, — усміхається пані Марія.

Та найбільше запам'ятався жінці її ювілей. На 30-річчя

прибув сам Кастро й навіть запросив іменинницю на танець. Фідель подарував мумію рідкісної черепахи.

— Навпевно, нашим керівникам треба вчитись у Кастро, як служити своєму народу, — вважає.

Вона щиро плакала, коли почула про смерть Команданте. Теплі спогади залишилися і про комбрига Лопату, з яким досі спілкується.

І НА ПЕНСІЇ ВІДЧУВАЄ СЕБЕ ПОТРІБНОЮ

Марія Іванівна з тих людей, яким ніколи сидіти склавши руки. Де б не довелося працювати, скрізь виконувала роботу на «відмінно». Протягом 44 років на 21(!) виборах була на всіх посадах окружної комісії, має багато подяк та грамот від ЦВК.

Коли 2002-го спіткала біда: через складну хворобу спини виникли проблеми з опорно-руховим апаратом — й тоді не впала духом. Пригадала, як, упершись ліктями на стіл, ліпила вареники. А скільки тоді створила вишивок! Сім років тому в одній із чернівецьких клінік її поставили на ноги.

Свято береже пам'ять про свого першого чоловіка. Але тепер поруч із нею колишній шахтар Іван Гордійович Корнійчук, який допомагає долати цій трудолюбивій, мужній жінці життєві негаразди. Великою радістю і втіхою є діти й онуки.

Коли під час зустрічі Патріарха Філарета вона поставила на стіл власноруч випечений прекрасний торт, її до сліз розчулили слова міського голови Петра Саганюка: «Марія Іванівна не тільки чудовий організатор, а й прекрасна господиня».

Старовинний будиночок, де розміщена квартира Марії Войтюк, потопає у квітах. У кімнатах — кубинські подарунки, безліч вазонів і вишивок. При вході на одній із них читає: «Господи! Благослови тих, хто входить у цей дім, оберігай тих, хто з нього виходить, даруй мир тим, хто в ньому залишається». ■

Вітаємо!

Учора відсвяткувала ювілейний день народження турботлива дружина, дорога матуся, любляча бабуся, ласкава прабабуся

Раїса Сергіївна ШВАЙ,

жителька села Піддубці Луцького району.

Проливає долі неспокійна річка,

А за нею линуть роки-журавлі.
Ось і загорілася 80 свічка
Вам на ювілейному столі.

Не сумуйте, що літа минають,
Ще до століття довгий вік.
Із ювілеєм вас вітаєм,
Хай буде радісним кожен наступний рік.

Нехай життя здається добрим дивом
І плідні будуть справи та шляхи,
Нехай живеться легко і щасливо,
Благословенні будьте Богом

і людьми.

З повагою, шаную та любов'ю

**Олександр, Володимир, невістки
Тетяна, Наталія, внуки Аня,
Андрій, Олеся, Марійка, сваха
Марія, правнучка Єва.**

РЕКЛАМА

ДІАГНОСТИЧНО-ЛІКУВАЛЬНИЙ ЦЕНТР «ІНТАВІТ»

ПОСЛУГИ ГІНЕКОЛОГА

- огляд, мазки, кольпоскопія;
- лікування запальних процесів, ендометріозу, кісти яєчників;
- припалювання ерозії шийки матки **лазером.**

ЛІКУВАННЯ П'ЯВКАМИ

гіпертонії, варикозу, лімфостазу, тромбофлебіту.

ВИДАЛЕННЯ ЛАЗЕРОМ

- бородавок, папілом, гемангіом, атером,
- капілярної сітки, почервоніння.

МАСАЖ, МАНУАЛЬНА ТЕРАПІЯ

Наша адреса: м. Луцьк, просп. Молоді, 4.
Тел.: (0332) 25-04-62, 0507674007, www.intavit.lutsk.ua

Ліценсія МОЗ України АТ №6600385 від 7.06.2012 р.

МЕТАЛЕВІ ШТАХЕТИ

від виробника шириною 10, 11, 13 см 28 кольорів + золотий дуб.
— Водостійні системи оцінювані та кольорові.
— Панельні огорожі.
Тел.: 0506446840, 0674933889.

ДЯКУЄМО ЗА ДОПОМОГУ

Багатодітна родина Валерія Музичука із села Коршовець Луцького району, в якій згорів житловий будинок, висловлює щиро подяку керівництву ТзОВ «Волинь-Зерно-Продукт», яке надало житло, а також усім працівникам за грошову допомогу.

Велике спасибі сусідам, які першими прибули на допомогу у боротьбі з вогнем, усім жителям сіл Коршовець, Вербаїв, працівникам дитячого садочка «Сонечко», приватному підприємцю Павлові Чернію, Боратинській сільській раді, депутатам обласної ради, мешканцям села Лобачівка Горохівського району, міста Нововолинська, родині та усім небайдужим людям за матеріальну допомогу. Нехай Господь оберігає вас, ваших рідних і посилає усім здоров'я.

Продається земельна ділянка в місті Рожищі на вулиці В. Стуса, 30 площею 0,0855 га.
Тел. 0677832648.

■ АртБарикада

«На картинах оживають речі, яких ми не помічаємо насправді».

Фото Лариси ЗАНЮК.

Портрети гуцулок у живописі Ксенії – від гуцульського коріння в родоводі.

Бачите красу жіночого тіла? Умійте бачити ще й душу

У Галереї мистецтв Волинської обласної Національної спілки художників України відкрилася виставка робіт Ксенії Дацюк – красиві жіночі форми серед інтер'єрних рослин на полотнах

Лариса ЗАНЮК

На творчому рахунку мисткині з родини художників-скульпторів із Затурців Локачинського району вже понад 50 виставок по всій Україні. Багато її робіт є у приватних колекціях в Канаді, Америці, Китаї. А в Луцьку презентувала полотна, написані протягом останнього часу. Майстер пензля експериментує з матеріалами, кольоровою гамою. Роботи об'єднала у кольористиці, в основі — холодний зелений. Серед полотен — академічні портрети, натюр-морти, зображення красивих жіночих оголених тіл.

— Об'єктами моєї творчості можуть стати будь-які предмети, оскільки форма не важлива, головне — ідея і дух, який закладений у них — саме це і намагаюся передати, — пояснила молода мисткиня і додала: — На картинах можуть жити речі, яких ми не помічаємо або вважаємо нецікавими. Коли підходжу до чистого полотна, намагаюся вилити на нього власні почуття та емоції. Пишу так, аби залучити глядача до діалогу, зробити його небайдужим до мого внутрішнього світу.

— Основною школою для Ксенії була і є її творча родина, оточення, в якому вона перебуває, — розпочала імпрезу художниця Тетяна Мялковська та представила самодостатні роботи молоді майстрині у кількох жанрах: тематичні портрети, натюр-морти, відзначила власну авторську техніку, експеримент, особливо — монументальні зображення рослин, які можуть бути інтер'єрними.

— Багатьом чоловікам на цій виставці сподобаються

«Форма не важлива, важливі ідея і дух, закладені у предметі».

прекрасні жінки, які споглядають на нас із картин. Це зі смаком створені роботи, — зазначила пані Тетяна.

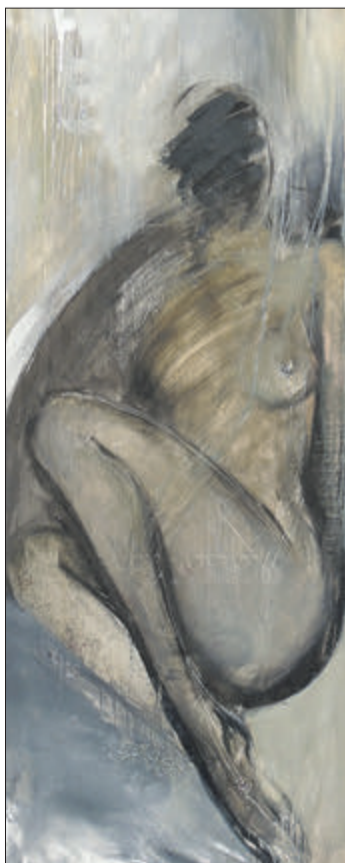
Мама художниці, скульптор Ірина Дацюк, звернула увагу, що ця експозиція відрізняється від попередніх.

— Помітний вплив київської школи, тут інша філософія кольору. Ці роботи і

«Багатьом чоловікам на цій виставці сподобаються прекрасні жінки.»

для мене є сюрпризом, могу відзначити професійний ріст доньки. Шукай і знаходь себе, Ксенечко, і пам'ятай всюди про Волинь.

Творчого розвитку і справжніх професійних поціновувачів бажали Ксенії Дацюк викладачі Інституту мистецтв, котрі прийшли на виставку, а захоплені відвідувачі дарували для натхнення весняні квіти. ■

Та все ж такими формами не можна не замилуватися...

■ Цікава фішка

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

На декілька секунд кожен міг відчутися учасником «Тур де Франс».

Стільки велосипедів на вулицях Луцька ще не бувало!

В обласному центрі пройшла Всеукраїнська акція «Велодень-2018»

Олександр ДУРМАНЕНКО

Шанувальники «залізних коней» зібралися на площі перед торговим центром «ПортСіті». Як розповіли організатори, до акції долучилося 1500 чоловік. І це лише офіційно зареєстровані учасники, а в колоні, яка рухалася містом, було багато велосипедистів і без номерів.

Маршрут велопробігу пролягав центральними вулицями Луцька: від «ПортСіті» по проспекту Соборності, а далі — проспект Молоді — проспект Відродження — вулиця Рівненська — проспект Волі. На Театрально-

«До акції долучилося 1500 чоловік. І це лише офіційно зареєстровані учасники, а в колоні, яка рухалася містом, було багато велосипедистів і без номерів.»

му майдані колона зробила зупинку, щоб ушанувати загиблих учасників АТО. Потім велосипедисти повернулися на місце старту. Закінчився «Велодень» розігрешем призив серед усіх учасників заїзду. ■

Перед мостом на вулиці Рівненській виник невеликий затор.

Любов до велосипеда єднає покоління.

■ Перша ліга

Тренер Віктор Богатир усе ж зумів витягти луцький клуб із дна таблиці.

«ЩАСЛИВЕ» 13-те — З ПРИЦІЛОМ НА ПЕРШЕ?

Луцька «Волинь» таки врятувалася від відвертої ганьби — другого поспіль пониження у класі

Сergій ХОМІНСЬКИЙ

Чемпіонат України з футболу, Перша ліга. 34-й тур. «Гірник-Спорт» (Горішні Плавні) — «Волинь» (Луцьк) — 0:2 (0:1 — Олег Герасимюк, 49 хв; 0:2 — Вадим Страшкевич, 74 хв (із пенальті)).

19 травня 2018 року. Горішні Плавні. Стадіон «Юність». 700 глядачів. Головний суддя — Дмитро Панчишин (Харків).

Луцька «Волинь» перемагає «Гірник-Спорт» із Горішніх Плавнів і зберігає пропуску в Першій лізі! Як для клубу, що ще минулого сезону виступав в УПЛ — досягнення, відверто кажучи, сумнівне. Проте такі радісно, що ми вбереглися від відвертої ганьби — другого поспіль пониження в класі! Адже це було б справді прикро — за часів Незалежності до Другої ліги лучани ще не «вистітали»...

Результат поєдинку в Горішніх Плавнях визначили два пенальті, які після перерви у ворота господарів призначив харківський арбітр Дмитро Панчишин.

Перший із них не реалізував Олег Герасимюк. Однак залишився стояти біля «точки» й майже відразу забив звідтіля, одержавши пас від партнерів, які заволоділи м'ячем після того, як його парировав горішнеплавненський голкіпер Павло Поштаренко.

Натомість другий «пеналь» уже чітко реалізував Вадим Страшкевич.

У підсумковій турнірній таблиці Першої ліги «хрестоносці» посіли 13-те місце. Що цікаво, це не найгірший результат команди в історії: у сезоні 1998/1999 років «Волинь» фінішувала в тій таки Першій лізі 14-ю. Щоправда, серед 20 колективів — тобто сьомими з кінця, а цьогоріч — лише шостими.

Але ж хочемо бути першими, і не з кінця — а з початку! Словом, чекаємо від лучан у новому сезоні зовсім іншого футболу й іншого результату!

Тим часом пряму путівку на

підвищення у класі таки виборов столичний «Арсенал» — хоча після потужно проведеного початку Чемпіонату відверто дивував своїми скромними результатами про-

«Чекаємо від лучан у новому сезоні зовсім іншого футболу й іншого результату!»

тягом мало не всієї весняної частини сезону. Натомість ФК «Полтава» й «Десна» позмагаються за право грати в УПЛ із «Чорноморцем» та «Зіркою».

А в цей час «ультрас» «Черкаського Дніпра» влаштували справжнісіньку хуліганську феєрію перед і під час поєдинку з ПФК «Суми», протестуючи проти намірів президента клубу Володимира Лашкула виставити всіх гравців на трансфер. Ну а за рахунку 2:2 вони просто вибігли на поле з піротехнікою і красномовним транспарантом, який закликав «виставити на тран-

сфер»... самого Лашкула. Приборкувати хуліганів прибув мало не батальйон спецназівців із вівчарками...

Окрім «Черкаського Дніпра» та вже розформованої одеської «Жемчужини», із Першою лігою прощаються охтирський «Нафтовик-Укрнафта» та кременчуцький «Кремінь». Їхнє місце посядуть «Агробізнес» (Волочиск), «Прикарпаття» (Івано-Франківськ), «СК Дніпро-1» (Дніпро) та — ймовірно — «Металіст 1925» (Харків).

Результати 34-го туру: «Рух» — ФК «Полтава» — 1:0; «Гірник-Спорт» — «Волинь» — 0:2; «Десна» — «Геліос» — 5:0; «Балкани» — «Інгулець» — 0:1; «Авангард» — МФК «Миколаїв» — 2:1; «Арсенал» — «Кремінь» — 2:0; «Колос» — «Нафтовик-Укрнафта» — 0:1; поєдинок «Черкаський Дніпро» — ПФК «Суми» було зупинено за рахунку 2:2; у незіграному матчі «Жемчужина» — «Оболонь-Бровар» технічну перемогу зараховано «гостям». ■

ПІДСУМКОВА ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ПЕРШОЇ ЛІГИ:

М	Команда	І	В	Н	П	РМ	О
1	«Арсенал»	34	23	6	5	59-23	75
2	ФК «Полтава»	34	23	3	8	56-26	72
3	«Десна»	34	22	5	7	71-25	71
4	«Інгулець»	34	21	6	7	46-20	69
5	«Колос»	34	19	4	11	39-30	61
6	«Авангард»	34	15	7	12	44-42	52
7	«Рух»	34	14	9	11	36-30	51
8	«Гірник-Спорт»	34	16	2	16	30-40	50
9	«Геліос»	34	14	4	16	35-43	46
10	МФК «Миколаїв»	34	12	8	14	39-50	44
11	«Балкани»	34	9	13	12	30-35	40
12	ПФК «Суми»	33	11	6	16	27-37	39
13	«Волинь»	34	11	3	20	31-44	36
14	«Оболонь-Бровар»	34	9	8	17	24-37	35
15	«Нафтовик-Укрнафта»	34	8	9	17	27-42	33
16	«Кремінь»	34	9	5	20	25-54	32
17	«Черкаський Дніпро»	33	8	4	21	27-47	28
18	«Жемчужина»	34	7	6	21	33-54	27

Гонку бомбардирів виграв (попри те, що востаннє забивав ще в 29-му турі) Олександр Акименко («Інгулець») — 25 голів (12 — із пенальті).

■ Оле-оле-оле-оле!

Мить тріумфу «Атлетіко».

У футбол грає вся Європа, а перемагають... мадридці?!

На французькій землі, стараннями Антуана Грізмманна, «Атлетіко» долає «Марсель» і знову виграє Лігу Європи!

Сergій ХОМІНСЬКИЙ

Ліга Європи-2018. Фінал. «Марсель» (Марсель, Франція) — «Атлетіко» (Мадрид, Іспанія) — 0:3 (0:1 — Антуан Грізмманн, 21 хв; 0:2 — Антуан Грізмманн, 49 хв; 0:3 — Габі, 89 хв).

16 травня 2018 року. Ліон (Франція). Стадіон «Стад де Люм'єр». 55 768 глядачів. Головний суддя — Бйорн Кейперс (Нідерланди).

Мадридський «Атлетіко» виграє Лігу Європи, перемагаючи французький «Марсель» завдяки дублю Антуана Грізмманна, якого також визнали найкращим гравцем фіналу!

«Матрацники» стали триразовими володарями трофею, а «провансальці» втретє спіймали облизня!

Цікаво, що для обох клубів це був третій фінал Ліги Європи/Кубка УЄФА. З тією лиш різницею, що «Атлетіко» два своїх попередніх фінали в цьому турнірі (2010, 2012 рр.) виграв, а «Марсель» свої (1999, 2004) програв.

Тож традиція продовжилася: «матрацники» стали триразовими володарями трофею, а «провансальці» втретє спіймали облизня! До речі, розпач уболівальників «Марселя» чи не найкраще зрозуміли саме фани «Атлетіко». Адже їхньому клубу так само з трьох «фінальних» спроб не підкорилася Ліга чемпіонів/Кубок чемпіонів (програні фінали 1974, 2014, 2016 рр.).

Ну й, звісно, вражають п'ять євробкукових фіналів «Атлетіко» протягом останніх дев'яти років. Тож аргентинець Дієго Сімеоне, який очолює мадридський клуб уже сьомий рік (із грудня 2011-го) — недаремно наминає свій хліб!

Також це означає, що цьогоріч обидва клубні футбольні трофеї Старого Світу можуть опинитися не лише в одній країні, а й в місті! До фіналу Ліги чемпіонів, у якому зустрінуться «Реал Мадрид» й англійський «Ліверпуль», що відбудеться 26 травня в Києві, залишається якихось чотири дні!

Пряма трансляція матчу «Реал» — «Ліверпуль» 26 травня, в суботу, о 21.30 на ТРК «Україна». ■

РЕКЛАМА

ПРОДАЖ • ГАРАНТІЯ • СЕРВІС • ДОСТАВКА

- міні-трактори
- сільгосптехніка
- запчастини (магазин)
- доїльні апарати

www.minitractor.ukr
м. Луцьк, вул. Глушець, 55А
тел.: (0332) 24-20-04,
068-989-44-92, 066-150-89-10,
068-005-44-46 (магазин запчастин)

■ Слово – зброя!

ВОЛОДАР «ОРДЕНА УСМІШКИ» СТАВИВ АВТОГРАФИ НА «ПОДОРОЖНИКИ»

У Луцьку відбулася творча зустріч із письменником, лауреатом Шевченківської премії, директором видавництва «А-ба-ба-га-ла-ма-га» Іваном Малковичем, котрий вважається одним із найкращих сучасних поетів, а його видавництво – найуспішнішим у країні

Лариса ЗАНЮК

Найніжнішою скрипкою України найменував його Дмитро Павличко, у жодному слові не покривив почуттям, сказала про Малковича Ліна Костенко.

А в Луцькому палаці культури шановного гостя привітали в. о. міського голови Григорій Пустовіт, проректор Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки Анна Данильчук і повен зал читачів, що зібралися на творчу зустріч, зініційовану бібліотекою університету. Її модератор Світлана Кресак нагадала присутнім кілька цікавих фактів про Івана Малковича: права на видання книг «А-ба-ба-га-ла-ма-га» закупили найбільші видавництва світу, а «Снігова королева» стала бестселером у Лондоні та Америці, прикрашена коштовним камінням, визнана найкращим подарунком до Різдва у Великобританії, 2004-го Івана Малковича удостоїли міжнародного «Ордена усмішки», який присуджують винятково діти. І в цій залі їх зібралося чимало, а ще — студенти й доросла аудиторія. Учням Іван Антонович продемонстрував чудо сучасної техніки — інтерактивну книгу «Снігова королева», котра і говорить, і рухається. Та навіть дозволив протерти замерзле вікно й посипати сніг у казці, розтопити своїм теплом серце Кая! Школярів це захопило, а Малкович розповів, чиїх рук ці чудеса:

— Чарівники ті хлопці, які працювали над «Сніговою королевою», бо я знаю, як книжка пишеться та видається, а як робиться таке комп'ютерне диво?! — письменник торкнувся гаджета — і за казковим вікном пішов сніг. — Бог нас готує до великих мандрів, у які ви можете взяти свою цілу бібліотеку в гаджеті, — натхненно оповідав видавець.

Звертаючись до старшої аудиторії, розмірковував про історичні шанси, про минуле нашої держави, яку інтелегентно формували високоосвічені князі, гетьмани, на яку мали вплив генії літератури влучним словом. Говорив про вікно сучасних можливостей, адже всі маємо удосконалюватися.

— Світ дуже технологічний, і якщо електрички вже мають швидкість 450 км/год, то й людині дається шанс зробити життя якіснішим, — зазначив пан Іван. — А от як створити з однопумців колектив, який становитиме велику вартість? Потрібно утворити любов,

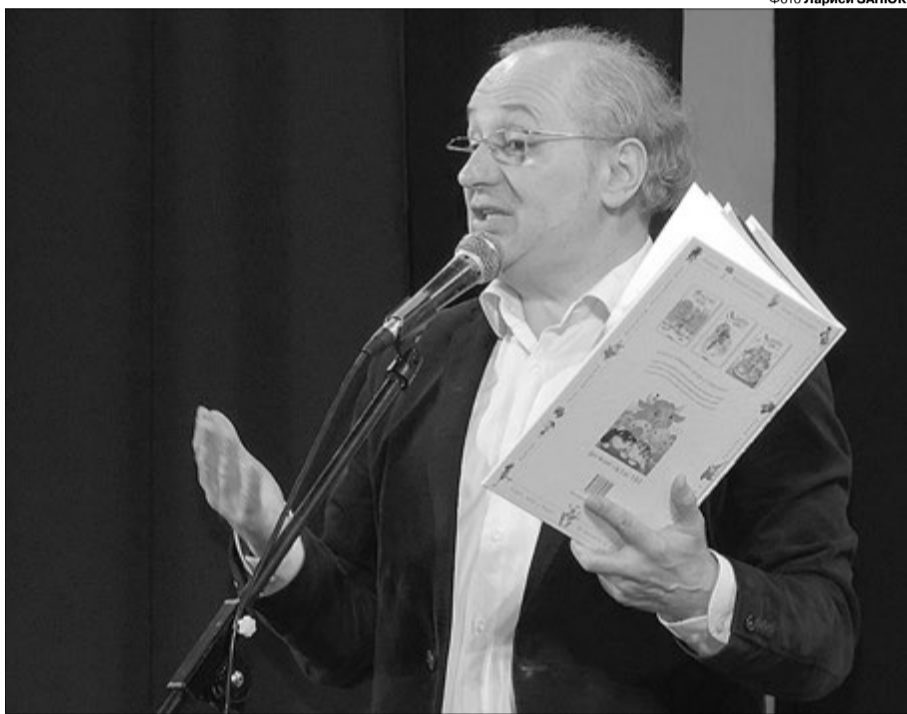

Фото Лариси ЗАНЮК.

Легендарний видавець однаково цікавий і малечі, й дорослим, бо не розгубив у собі дитини.

« — А от як створити з однопумців колектив, який становитиме велику вартість? Потрібно утворити любов, через яку людина працюватиме навіть понад час, — упевнений власник найпопулярнішого видавництва країни. »

через яку людина працюватиме навіть понад час, — упевнений власник найпопулярнішого видавництва країни.

Іван Антонович зазначив, що принципово не видає книг у Росії з 2012 року і щасливий, що почав нарешті робити дорослі книжки, виконавши спершу обов'язок перед дітьми. Коли перекладав «Гаррі Поттера», то був здивований, що мало створюється неологізмів, тому мусив сам їх вигадувати. Сленги, каже, мають бути у мові, тоді вона жива. Зізнався, що власну поезію тепер пише рідше, надаючи перевагу цікавинкам колег, це забирає можливість читати те, що б хотілося душі, але така вже видавецька доля.

Надзвичайно пишається автор виданою на бібліоному папері на 2016 сторінках (!) «Антологією поезії від Тичини до Жадана», яку називає місією, бо продає собі у збиток, коштує та книжка значно дорожче запропонованої ціни. «Просто хочу, — каже, — аби молодь знала всю чудову україн-

ську поезію — і демонструє переваги збірки: «Вона лягає на вашу долоньку, як кошенятко».

Є у збірці декілька віршів російською, це поезія російськомовного, але україноцентричного Леоніда Кисельова.

Я постою у края бездны
И вдруг пойму, сломясь в тоске,
Что все на свете — только песня
На украинском языке.

Не обійшлося й без читання поезії з власної збірки «Подорожник з новими віршами», за яку й здобув Національну премію ім. Тараса Шевченка у 2017 році. А в фойє розкупили усі привезені книги: товстезну на 2016 сторінок «Антологію» можна було придбати всього за 225 гривень, за 50 — збірку поезій Малковича, 180 — «Улюблені вірші-3» — все за цінами видавництва.

Улюбленому усміхненому автору, який «душею не вивітрив із себе дитя», ставили багато запитань вчителі, діти,

Почитаймо Івана Малковича

З НІЧНИХ МОЛИТОВ

Господи, літа стебельце
всели до самотніх душ,
дай кожному звити кубельце,
і не поруш.
Хай кожен в цім світі спасеться,
хай світить з-за темних круч
довкола кожного серця
віри твоєї обрuch.

СИНОВІ

Такого єдиного, аж невимовно,
як тебе вберегти?
Я намаляю з дзвіночками кловнів,
щоби тишився ти.
Сім кишень камінців назбираю
плескатих,
щобим кидав ти їх по воді.
У подушку твою хочу неба набрати,
щоб янголи снилися тобі...
Поклич, коли світ цей, скупий на ласки,
тебе доведе до плачу...
Як вірний той кінч із далекої казки
на поміч тобі прилечу.

ДРУЖИНИ

Юна моя, березнева,
горда і рвійна, мов лань,
ліплена з сонного мрева
пролісків і милувань.
Я утікаю від світу,
я не боюся його, —
все в нім не варте цвіту
тіла п'яного твого.

Я хочу плакати, бо туск,
бо довгов'язий дощ і скелі:
тебе втрачаю і не склею
нічого вже... Не златоусть:
ні одиссей, ні князь, ні гридень,
а лиш зникаючий, як віск...
От хтось би взяв мене й повисів
в край, де лиця твого не видно,
бо стогін — не ковчег, не дасть
рятунку, бо цей туск — як злидні.
Все, що я мав — це ти і рідні,
все, що я вмів — любити вас...

Не влізнаєш? — пересіклись
у дроті подихи. І — злива:
— Ти тридцять днів мені відсניвься,
на тридцять перший — подзвонила.
— Не влізнаю, — відповідав. —
Не снілася. Ото й біда вся.
Я все давно позабував,
і в сні чужі не набивався.
— Але я ж зважилася... Ти
не маєш права... — І — пропала,
і всі зачаєні мости
по саму воду розхитала!..

студенти і навіть депутати. Здається, аж не хотіли відпустити, все дякували і за «янгола на плечі», і «за свічку букви «і», і «за серпик букви «є», ну й за «Подорожника», який уміє гоїти рани... А черга за автографами розтяглася на кільканадцять хвилин і метрів, хтось просив поставити його саме на сторінці з улюбленим віршем. Вийшла надзвичайно позитивна зустріч, мабуть, Івану Антоновичу теж у нас сподобалося і він матиме бажання повернутися! ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо...

20 травня нашому дорогому синочкові, чоловікові та брату

В'ячеславу ІОНОВУ

виповнилося б 40 років.

Проте він назавжди залишився 36-річним, бо загинув у нерівному двобої з підступним ворогом на Сході нашої країни. Був призваний у першій хвилі мобілізації 14 квітня 2014 року і сповнений патріотизму пішов захищати рідну наеньку-Україну і всіх нас. Загинув на виході з Іловайського котла.

Просимо всіх, хто знав і спілкувався з нашим Славиком, згадайте добрим словом і щирою молитвою. Він назавжди залишиться в нашій пам'яті і серцях, а біль втрати і смуток ніколи не покинуть нашу родину.

Сини не вмирають,
просто їхні душі відлітають
на небеса.

**Батьки і родина
загиблого.**

**Колектив ЗОШ I—III
ступенів села Жидичин
Ківерцівського району**
висловлює щире співчуття колегам Н. А. Стаднюк і Г. А. Коцюбі та їхній родині з приводу тяжкої втрати — смерті

батька.

Хай Господь
пошле йому Царство
Небесне і вічну
пам'ять.

Колектив працівників і студентів Коледжу технологій, бізнесу та права Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки
висловлює щире співчуття директорові закладу С. Г. Щєблюку з приводу тяжкої втрати — смерті матері.

Розділяємо ваше горе, сумуємо разом із вами, підтримуємо вас у годину скорботи.

■ Самородки із народу

Його девіз: «Робити так, як треба».

Такому шолому позаздрили б і в часи лицарства.

Фото Костя ГАРБАРЧУКА.

Не мангал, а витвір мистецтва.

монтувати залізні сходи, навіть підказував, як краще загинати метал.

— Саме тоді в мені прокинувся «дідовий ген», — усміхається він і пояснює, що це означає. — Батьки змалечку розповідали, як мій дід Федось ще за Польщі був знаним у наших краях ковалем. Він помер, коли мені виповнився лише рік. Я дідуся не пам'ятаю, але багато чув про нього. Сталося те, що науковці називають генетичною пам'яттю. Бо мені така робота подобається, вона притягує. У 2016 році звільнився з училища. А перший мій виріб — це металеве коване панно між вікнами (у кабінеті зварювальної справи), щось подібне на віконну решітку.

Зробили з напарником саморобні станки, на яких працюють, купили плазмовий різак, самі виготовили індуктивний горн. Замовлення бувають різні: лавки, паркани, ворота, ліхтарі, альтанки, мангали. Нині стали популярними металеві поштові скриньки. За словами майстра, він не любить халтури. Його девіз: робити так, як треба. Тому кожен виріб — неповторний. Найбільше подобається працювати, коли немає обмеження у творчому польоті, а замовник тільки висловлює свої побажання. Тоді коваль починає фантазувати. В Олександра є спеціальний зошит, у якому він робить замальовки своїх ідей, а вони приходять навіть серед ночі. Нещодавно для одного київського закладу йому замовили лицарські обладунки. Довелося спершу добряче помізкувати, а тоді вже приступив до роботи.

Володимирецький майстер також виготовляє спеціальні «кошки» для українських захисників. Про них попросили волонтери.

— Вона закидається як спінінг, тільки не у воду, а в траву й тягнеться за шнур завдовжки 40 метрів. Це якраз на таку відстань розлітаються осколки, — пояснює пан Волчецький. — Якщо десь є прихована розтяжка, то вона спрацює, й замаскована міна вибухає. Така «кошка» вагою 220 грамів має бути в кожного розвідника та снайпера, коли пересувається по незнайомій місцевості. Вони є у військах НАТО й ефективно використовуються. Але одна коштує 25 євро. Ми самі взяли їх виготовляти, зробили 5 різних варіантів, поекспериментували й відправили на фронт. Отримали схвальні відгуки від бійців з передової. ■

ПРОКИНУВСЯ «ДІДОВИЙ ГЕН» — І ТЕПЕР ЙОГО ЗЛОТІ РУКИ ТВОРЯТЬ ШЕДЕВРИ І ДЛЯ ТИЛУ, І ДЛЯ ФРОНТУ

Закінчення. Початок на с. 1
Кость ГАРБАРЧУК

НАПИСАВ ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ СВОЇХ СТУДЕНТІВ
Ми розмовляємо у дворі недобудованої оселі, де Олександр облаштував майстерню й працює з другом та помічником Юрієм Пецовим.

— Народився я в сім'ї будівельників, — розповідає пан Олександр. — Уже з 5 класу вмів користуватися

ювеліра в Києві. Там був творчий конкурс, на який я зліпив із пластиліну крилатого коня Пегаса, написав портрет тодішнього кумира молоді Віктора Цоя. Успішно склав екзамен з хімії, і мене зарахували на навчання, але мама не відпустила в столицю.

За словами пана Олександра, нині він має аж три дипломи: закінчив Володимирецьке професійне училище, Конотопський політехнічний технікум, Глухівський університет за

Спеціальні «кошки» для українських захисників.

«**Сталося те, що науковці називають генетичною пам'яттю. Бо мені така робота подобається, вона притягує.**»

теодолітом і нівеліром. Моя мама працювала викладачем у Володимирецькому технічному училищі. Тому цілком логічно, що я мав продовжити сімейну традицію. Хоча ще в шкільні роки зацікавився декоративними ремеслами. Мене завжди приваблювали творчі, не масові професії. Захоплююся малюванням із дитинства. Ще учнем придумував комікси, створював карикатури на вчителів, оформляв стінгазети. Після 9 класу хотів учитися на майстра-

спеціальністю «інженер-педагог». Після служби в армії влаштувався викладачем у місцевому ПТУ. Перша проблема, з якою зіткнувся, — відсутність сучасних підручників українською, переважна більшість ще старі, радянські, російською мовою.

— Я взявся готувати власні конспекти з матеріалознавства, згодом написав невеликі методички, але вже враховуючи сучасні розробки, — продовжує Олександр Волчецький. — До

2012 року підготував 8 підручників, серед них — спецтехнології столярних, зварювальних і будівельних робіт, будівельне креслення, охорона праці. Три з них отримали дозвіл на впровадження в технічних закладах України. Я купив принтер і став їх друкувати для своїх студентів, ділився з колега-

У СПЕЦІАЛЬНИЙ ЗОШИТ ЗАМАЛЬОВУЄ ІДЕЇ, ЯКІ ПРИХОДЯТЬ СЕРЕД НОЧІ

Цікавлюся, як успішний креативний педагог став

ковалем, покинув училище й узявся заробляти на життя власними руками?

Пан Олександр усміхається і каже, що ще під час служби в українській армії робив чеканки з бляхи для дембельських альбомів і зацікавився металом. А коли викладав у ПТУ, то під час відпустки підробляв у Хмельницькому на спорудженні швейного цеху як штукатур та муляр. Хоча будівельна справа йому не подобається, не лежить до цього душа. Там поряд працювали майстри-ковалі, і якимось він допомагав їм

ВОЛИНЬ
www.volyn.com.ua
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Заснована 27 вересня 1939 року. Газета виходить двічі на тиждень: у вівторок і четвер.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»
ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43025, Луцьк, просп. Воли, 13
E-mail: volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «Друкуються на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.
Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94	ВІДДІЛ РЕДАКЦІЇ	
Заступники головного редактора Уліцький Василь Михайлович 72-39-89 Світківська Галина Йосипівна 72-20-07 Рузак Петро Макарович 72-38-94 Римар Микола Анатолійович 72-38-94 Наумук Сергій Васильович 72-51-02	Місцевого самоврядування і сільського життя Гарбарчук Костянтин Володимирович 72-51-02	Реклами і маркетингу Борох Сергій Іванович 77-07-70
Відповідальний секретар Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02	Інформації Козюпа Мирослава Павлівна 72-61-21	Листів і зв'язків із читачами Снічук Христина Миколаївна 72-38-94
Заступники відповідального секретаря Харчук Олена Андріївна 72-06-66 Бананда Олеся Андріївна 72-06-66	Соціального захисту Сомова Євгенія Володимирівна 72-38-94	Приватних оголошень Тимоощук Руслана Борисівна 72-39-32
Головний художній редактор Міщук Олександр Ярославович 72-06-66	Економіки Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78	Спеціальний кореспондент Власюк Людмила Миколаївна 72-38-94
Головний бухгалтер Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07	Освіти і культури Занюк Лариса Віталіївна 72-38-94	Фотокореспонденти Філюк Олександр Миколайович 72-06-66 Дурманенко Олександр Олександрович 72-06-66

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
Волинь — 61136,
Рівненщина — 61615
Регістраційний номер
КВ 22901-12801 ПР 15.09.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж 38800.
Замовлення № 365.